

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

16. PROSINCE 2001

Z obsahu:

**Chvalme Boha pro
jeho lásku**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci

28. 11. 2001

- strana 2 -

**Milosrdenství
a pokoj se políbí**

P. Karel Walner OCist.

- strana 4 -

Setkání ve Svaté zemi

Galilejský Don Bosco

- strana 5 -

CHI AN –

rozervané srdce

Dramatický boj čínské
matky Chi An

o právo na druhé dítě

- strana 6 -

Církev žije!

Andrea Dillonová

- strana 7 -

**Naše Paní
v osamocení (2)**

- strana 8 -

Korán má dvě tváře

V posvátné knize je
mnoho válečnictví

- strana 10 -

Život Kristův (56)

Ježíš jako zakladatel
služebné struktury Církve

- strana 12 -

**Krise západní
demokracie**

- strana 13 -

Nebezpečné svazky

- strana 14 -

Conchita Armida, foto k článku na str. 8

Chvalme Boha pro jeho lásku

Zamyšlení nad žalmem 116,1-1 z ranních chval soboty 1. týdne

Je to nejkratší ze všech žalmů, který má v originálu pouze sedmáct slov, z nichž devět je obzvláště příznačných. Je to malá doxologie, tj. zpěv o té nejpodstatnější chvále, který by ideálně mohl tvořit pečeť větších hymnických zpěvů. V liturgii tomu tak do určité míry je v našem Gloria Patri, které klademe na závěr recitace každého žalmu.

Výzva pro všechny národy

Modlitba těchto několika málo slov se opravdu jeví jako významná a hluboká, neboť velebí smlouvu mezi Hospodinem a jeho lidem na pozadí univerzální perspektivy. V tomto světle apoštol Pavel přejímá první verš žalmu, aby vyzval všechny národy světa k Boží oslavě. Píše totiž křesťanům v Římě: *Pohanské národy oslavují Boha pro jeho milosrdenství, jak je psáno: „Chvalte Pána všichni pohané, oslavujte ho všechny národy“* (Řím 15,9.11).

Krátký hymnus, o kterém rozjímáme, se tedy otevírá, jak se to často stává u žalmů tohoto druhu, výzvou ke chvále, která není

adresována pouze Izraeli, ale všem národům na zemi. Ze všech srdcí spravedlivých, kteří hledají a milují Boha s upřímným srdcem, musí vytrysknout aleluja. Žaltář ještě jednou přemítá o vizi širokého dosahu, která je živena pravděpodobně zkušeností, kterou Izrael získal v babylónském zajetí ve stejném století před Kristem: hebrejský národ se totiž setkal s jinými národy a kulturami a pocítil potřebu hlásat svou vlastní víru těm, mezi nimiž žil. V Žaltáři je tedy obsaženo vědomí, že **dobro rozkvétá na mnoha územích a může být svedeno a řízeno k jedinému Pánu a Stvořiteli.**

Cesta k všeobecnému míru

Můžeme tedy hovořit o »ekumenismu« modlitby, která stiskne v jedné náruči národy různící se původem, historií a kulturou. Jsme v rovině velkého »vidění« Izaiášova, které popisuje, jak »na konci dnů« poplynou všechny národy k »hoře Hospodinova chrámu«. Tehdy vypadnou z rukou meče a šípy; budou dokonce přetaveny na radlice a vinařské nože, aby lidstvo žilo v míru a zpívalo chválu jedinému Pánu všech, naslouchalo jeho slovu a zachovávalo jeho zákon (srov. Iz 2,1-5).

Dva základní rysy Boží tváře

Izrael, vyvolený národ, má v tomto univerzálním horizontu poslání, která má splnit: Musí hlásat dvě velké božské ctnosti, které zakusil, když žil ve spolenectví s Hospodinem (srov. v. 2). Tyto dvě ctnosti, které jsou jakoby základními rysy božské tváře, ono dobré »dvojjméno« Boží, abychom použili výrazu sv. Řehoře Naziánského (srov. Sui titoli dei Salmi, Řím, 1994, s. 183), jsou vyjádřeny obě hebrejskými slovy, která v překladu již nedokážou zazářit v celé své významové bohatosti.

První je **héšed**, termín, který se v Žaltáři používá často a u kterého jsem se již zastavil u jiných příležitostí. Ten chce vyjádřit soubor hlubokých pocitů, které oscilují mezi dvěma osobami spojenými autentickým a trvalým poutem. Zahrnuje totiž hodnoty jako **lásku, věrnost, milosrdenství, dobrotu, něžnost**. Mezi námi a Bohem je tedy vztah, který není chladný jako vztah, který panuje mezi vládcem a jeho poddaným, nýbrž vztah rozechvělý láskou, jaký se rozvíjí mezi přáteli, snoubenci, rodiči a dětmi.

Druhý výraz je **'emét** a ten je takřka synonymem prvního. I on je Žaltáři drahý a opakuje ho takřka v polovině všech případů, kdy se ozývá ve zbytku Starého zákona.

Termín sám o sobě vyjadřuje »pravdu«, tzn. pravost vztahu, jeho původnost a spolehlivost, která se zachovává i navzdory překážkám a zkouškám; je to **ryzí a radostná věrnost, která nezná slabin**. Ne nadarmo prohlašuje žalmista, že *trvá navěky* (v. 2). Věrná Boží láska se nikdy nezmenší a nikdy nás nezanechá sobě samým a temnotám beze smyslu, slepému osudu, prázdnotě smrti.

Bůh nás miluje bezpodmínečnou láskou, která nezná únavy, která nikdy nevyhasne. A to je poselství našeho žalmu, krátkého jako střelná modlitba, ale intenzivního jako velké kantikum.

Zpěv nebeského Jeruzaléma

Slova, která nám vnuká, jsou jako ozvěna zpěvu, který zaznívá v nebeském Jeruzalémě, kde nesmírný zástup ze všech jazyků, kmenů a národů opěvuje Boží slávu před trůnem Božím a Beránkovým (srov. Zj 7,9). K tomuto zpěvu se Církev putující připojuje nesčetnými projevy chvály, modulovanými často básnickým géniem a hudebním uměním. Abychom uvedli příklad, máme na mysli Te Deum, které generace křesťanů používají po dlouhá staletí, aby chválily a děkovaly: »Te Deum laudamus, te Domine confitemur, te aeternum Patrem omnis terra veneratur.« Malý žalm, o kterém dnes rozjímáme, je svým způsobem účinnou syntézou věčné liturgie chvály, které dává Církev zaznít ve světě, a spojuje se s dokonalou chválou, se kterou se Kristus obrací k Otcí.

Chvála životem

Chvalme tedy Pána. Chvalme ho bez únavy. Ale tato chvála nechť je vyjádřena životem ještě dříve než slovy. Byli bychom totiž příliš málo věrohodní, kdybychom svým žalmem zvali národy, aby vzdaly Hospodinu slávu, a nebrali přitom vážně Ježíšovo napomenutí: *Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce, který je v nebesích* (Mt 5,16). Když Církev zpívá žalm 116, stejně jako všechny žalmy, které oslavují Pána, musí Boží lid usilovat, aby se sám stal písní chvály.

*Bolletino vaticano 28. 11. 2001
Mezitimulky a zvýraznění redakce Světla*

DUCHOVNÍ OBNOVY V ROCE 2002 NA VELEHRADĚ – STOJANOVĚ

22. 1. – 26. 1. – duchovní obnova pro laiky podávající sv. přijímání, pastor. asistenty a pomocníky, P. Jan Pavlík SJ ● 3. 2. – 9. 2. – kněžské exercicie, Mons. Karel Simandl ● 17. 2. – 20. 2. – postní duchovní obnova, P. Miloslav Kabrda SDB ● 25. 2. – 1. 3. – postní duchovní obnova, P. Jan Pavlík SJ ● 1. 3. – 5. 3. – víkendová postní duchovní obnova, P. Josef Chyba 4. 3. – 8. 3. – postní duchovní obnova, P. František Petřík ● 13. 3. – 16. 3. – duchovní obnova pro snoubence, P. Jakub Berka OPraem. ● 15. 3. – 17. 3. – víkendová duchovní obnova formou večeřadla, P. Štěpán M. Filip OP ● 28. 3. – 31. 3. – velikonoční triduum – duchovní obnova pro vysokoškoláky, P. Michal Altřícht SJ ● 15. 4. – 19. 4. Duchovní obnova pro muže a ženy žijící v manželství, P. Ladislav Kubiček ● 19. 4. – 21. 4. Panna Maria – cesta ke kráse, P. Stanislav Weigel ● 20. 4. – 24. 4. – duchovní obnova pro pracovníky Charity, Mons. Josef Šich ● 7. 5. – 11. 5. – ignaciánské exercicie pro ženy a muže, P. Jan Pavlík SJ ● 20. 5. – 24. 5. – duchovní obnova pro mariánské cititele, P. Josef Hladiš SJ ● 2. 6. – 6. 6. – duchovní obnova pro důchodce, osamělé a nemocné, P. Josef Čupr SJ ● 11. 6. – 15. 6. – exerciční základ podle sv. Ignáce pro muže a ženy, P. Pavel Koudelka SJ ● 14. 6. – 16. 6. – víkendová duchovní obnova formou večeřadla, P. Štěpán M. Filip OP ● 7. 7. – 13. 7. – kněžské exercicie, Mons. Josef Hrdlička ● 14. 7. – 18. 7. – duchovní obnova pro učitele a vychovatele, P. Petr Šustáček ● 16. 7. – 19. 7. – duchovní obnova pro mladší muže a ženy žijící v manželství, P. Vladimír Málek.

Vzmužte se!

*Zamyšlení nad liturgickými
texty dnešní neděle*

*Nedejte se zvíkat,
neboť příchod Páně je blízko*

Třetí neděle adventní nás vyzývá k obnově radosti, která má svůj základ v pevné naději. Pros tedy Ducha svatého, aby ti pomohl využít dnešního dne k obnově nejradostnější důvěry, která oslavuje Pána a posiluje tvou duši. Pozbuď ji v její skleslosti a vyveď z neplodného smutku, promluv k ní slovy důvěry, která se opírá o Pánovo slovo:

Vzmuž se a neboj se! Nic z toho, co tě dosud tak tíží, ani vyprahlá pustina, ve které se cítíš tak ztracená, nemá zůstat tvým trvalým údělem. Tvůj Pán vážil neuvěřitelně dalekou cestu, protože tě chce uzdravit, aby ses na své poušti zaradovala, vykvetla jak narcis, a mohla jásat a plesat. Jen nesmíš zavírat oči před tou radostnou skutečností, že tvůj Pán je blízko. I ty můžeš uvidět slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha. Povstaň a vynasnaž se, abys tu zbývající vzdálenost, která tě ještě od něho dělí, překonala trochou vlastního úsilí. Vyprav se rychle za Spasitelem spolu s Janovými učedníky. Jejich otázka je i tvoje otázka: *Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?* Jsi ten, který mě může uzdravit?

Pán nepatří k těm, kteří si dělají popularitu halasnými prohlášeními a prázdnými sliby. Ježíš svou totožnost nejdobrotivějšího a současně nejmocnějšího dobrodince dokládá přímo svými činy. Ten zástup trpících a strádajících, který ho spontánně vyhledává, může o něm vydat nejlepší svědectví. Slepí, hluchí, ochrnutí, nevyléčitelně nemocní, ti všichni našli u něho dobrotivou lásku a s ní i ztracené zdraví a nový život. Ptej se těch, kteří mu nyní žehnají a chválí jeho moc, ptej se chudých, kterým se jejich chudoba s jeho příchodem proměnila v radostnou zvěst. Neslyšíš tu ozvěnu hlasu, v němž sám Otec vydává svědectví: *To je můj milovaný Syn?*⁽¹⁾

Ačkoliv tyto důkazy a svědectví jsou tak zřejmé, nechybí těch, kteří je odmítají uzнат. Pro některé, kteří by si sami nejraději hráli na nové mesiáše, stává se Ježíš a s ním i všichni, kteří ho tak jednohlasně velebí, kamenem úrazu a zdrojem pohoršení. Pyšní nepřicházejí za Pánem, aby je uzdravil, nýbrž aby ho odmítali. V pýše se snoubí všechny neduhy: je slepá, hluchá, ochrnutá, je mrtvá. Pýcha je malomocností všech falešných mesiášů, slepých vůdců slepých. Není ti nápadné, jak se od nich ten, který je nejmocnější liší, právě svou pokoru a poslušností?⁽²⁾ Jemu se tedy pokloň a předlož mu upřímně všechny své neduhy, i svůj sklon k pýše. *Pane, chceš-li, můžeš mě očistit!*⁽³⁾

Jaká však bude tvoje odpověď na tuto Boží štědrost? Ježíš totiž nepokrytě prohlašuje, že nás činí účastníky a svědky svých zázraků především proto, abychom se *obrátili a činili pokání v žínici a popel*⁽⁴⁾. Nezalekni se toho. Jde mu o více než o to, zbavit nás našich neduhů. Dává ti příležitost, aby sis v tomto tak blahodárném setkání s Boží svatostí, moci a slitovností lépe uvědomila svou nicotu a hříšnost. Teprve pak bude moci udělat na tobě svůj ještě větší zázrak, o který jsi ani nežádala: přizvat tě mezi své vyvolené, které chce poslat jako své *posly před svou tváří, aby mu připravovali cestu. Z chvály, jakou vyslovuje na adresu uvězněného Jana, můžeš poznat, jak veliké má v takovém poslu zalíbení!*

Co jste vyšli na poušť vidět? Trtínu, která se klátí ve větru? Hledáte někoho, kdo jde s duchem doby, otevřel se a přizpůsobil se tomu, co dělá tento svět, chválí se jen svým věhlasem, svou učeností, výmluvností, třebaže přitom mluví o Bohu, bojí se předsudků, veřejného mínění, pokoření, zkoušek? Anebo hledáte člověka v měkkém rouchu, změkčilého, pohodlného, požívačného, marnivého? Nikoliv. Lidé přicházeli, aby se setkali s člověkem, který nedbá na lidské ohledy ani na své pohodlí, žije skromně a přísně, nebojí se utrpení, sebekázně, umrtvování, nepohodlí a chudoby. Právě jeho věrnost, sebekázeň a přisnost, která bolí, získala mu neochvějnou autoritu i Boží zalíbení. Tento posel Boží se nestaral o sebe, ale celou svou bytostí se zasvětil Božím zájmu. To je *více než prorok*. Chápeš, v čem je pravá velikost? Nikdo není větší než on.

Zdá se ti nepochopitelné, proč ho Pán nevytrhne z Herodových rukou? Protože zůstává i zde věrným služebníkem *království, které není z tohoto světa*⁽⁵⁾. Nepřestává být *předchůdcem* toho, který přišel po něm. Ačkoliv se necítí být hoden rozvázat řemíčky jeho obuvi, dostane se mu nejvyššího vyznamenání: smí *předjet* svého Pána i v prolití krve. Až přijde čas, odmění Pán právě tak věrnost a statečnost všech těch, kterým říká: *Já jsem si vyvolil vás*⁽⁶⁾. Ani taková na pohled bolestiplná cesta nevybočuje z radosti, kterou slibuje dnešní neděle. Máš Pánovo slovo, že je to zármutek, který se *obrátil v radost*⁽⁷⁾, kterou již nikdo nikdy neodejme⁽⁸⁾.

Vezmi si za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně, a tak upevni svou víru a důvěru.

Vyzněj hlasitě a přede všemi: *Pane, ke komu půjdu?* Není jiného Mesiáše. *Ty máš slova věčného života*⁽⁹⁾. Nauč mě připravovat tvou cestu!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 3,17; ⁽²⁾ srov. Jan 6,38; ⁽³⁾ Mt 8,2; ⁽⁴⁾ Mt 11,21;

⁽⁵⁾ Jan 18,36; ⁽⁶⁾ Jan 15,16; ⁽⁷⁾ Jan 16,20;

⁽⁸⁾ srov. tamt. 22; ⁽⁹⁾ srov. Jan 6,68

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 35,1-6a.19

Zaraduje se vyprahlá step, zajásá a vykvete poušť. Jak narcis bujně vykvete, zajásá, zaplesá, zavýská. Bude obdařena nádherou Libanonu, krásou Karmelu a Šaronu. Můj národ uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha. Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého. Vráti se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčně veselí bude jim věncit hlavy, dojdou radosti a veselí, přehne starost a vzdychání.

2. čtení - Jak 5,7-10

Bratři, vydržte všechno trpělivě až do té doby, kdy přijde Pán. Podívejte se na rolníka, jak čeká na drahocennou úrodu! Čeká na ni trpělivě, až přijde podzimní a jarní déšť. Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko. Nestýskejte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni! Hle, soudce už stojí přede dveřmi! Vezměte si, bratři, za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně.

Evangelium - Mt 11,2-11

Jan (Křtitel) slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nepohorší nade mnou.“ Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos, zmitaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou přece v královských palácích. Proč jste tedy vyšli? Vidět proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: ‚Já posílám svého posla před tvou tváří, aby připravil cestu před tebou.‘ Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v beseském království je větší než on.“

Milosrdenství a pokoj se políbí

My křesťané vyznáváme o Bohu, že je milosrdný a plný slitování (Jak 3,17). Milosrdná láska je bezesporu vlastnost, která nejlépe charakterizuje Boží bytost, jak nám zjevil Ježíš Kristus. Současně však o Bohu vyznáváme, že je spravedlivý. *Hospodin je milostivý a spravedlivý, náš Bůh je milosrdný* (Ž 116,5).

Spravedlnost je stejně tak podstatnou vlastností Boží bytosti jako milosrdenství: *Co Bůh činí, je dokonalé; neboť všechny jeho cesty jsou správné. On je Bůh neomylný a věrný, on je spravedlivý a přímý* (Dt 32,4). Protože Bůh je ze své podstaty *spravedlivý a přímý*, nemůže strpět to, co je zlé.

Tváří v tvář odporným zločinům vyvstává před námi křesťany vždy znovu otázka, jak se spolu vyrovnávají Boží milosrdenství a spravedlnost. Je náš Bůh nyní ten, kdo všechno snadno odpouští? Nebo je také trestající Soudce? Jaký je Bůh?

Uvědomme si předem, že ptát se na vnitřní Boží bytost je velmi složité, protože Boha není možno redukovat na matematickou formuli, kterou si lze snadno logicky představit. Proto je nám dovoleno sáhnout k obrazům.

U svatého opata Bernarda z Clairveaux (1090-1153), velkého světce cisterciáckého řádu, nacházíme pokus, jak tento problém pochopit. V jedné z promluv ke svým mnichům se pokouší ukázat, co se děje v nejnvtřnější srdci samotného Boha tváří v tvář lidskému hříchu. Ano, Boží srdce je hříchem těžce zasaženo!

Biblický Bůh není nějaká nirvána, která nemá zájem o tento svět. Náš Bůh je Bůh živý, který se dívá na člověka, slyší jeho modlitby a zajímá se o jeho osud. Pád Adamův, o kterém světec káže, má pro Boha své důsledky. Zasahuje ho, protože se chce od věčnosti spojovat

s osudem svých tvorů. Co tedy učiní Bůh, který je současně spravedlivý i milosrdný, když člověk zhřeší?

Svatý Bernard sahá k dramatické ukázce, ke které ho inspirovalo dvorské divadlo jeho doby. Po Adamově hříchu se odehraje v Bohu opravdové drama: božské ctnosti se sejdou v božských prostorách k poradě. Bernard se odvolává na jeden z žalmů: *Potkávají se milosrdenství a pravda, políbí se spravedlnost a pokoj* (Ž 85,11) a dává vystupovat čtyřem ctnostem: Milosrdenství a Pravdě, Spravedlnosti a Pokoji.

Pro Bernarda platí jako samozřejmé, že Bůh není »schizofrenik«, že tedy jeho vlastnosti, i když si zdánlivě protirečí, ve skutečnosti jsou jedno: Kdyby se Milosrdenství nechtělo setkat s Pravdou, nebylo by to Milosrdenství (misericordia), nýbrž ubohost (miseria); kdyby se Pravda nechtěla setkat s Milosrdenstvím, nebyla by to Pravda (veritas), ale přísnost (severitas).

Tak začíná soudní přelíčení v samém Božím srdci, ve kterém nejdříve zastává Pravda stanovisko Spravedlnosti s veškerou přísností: Člověk zhřešil,

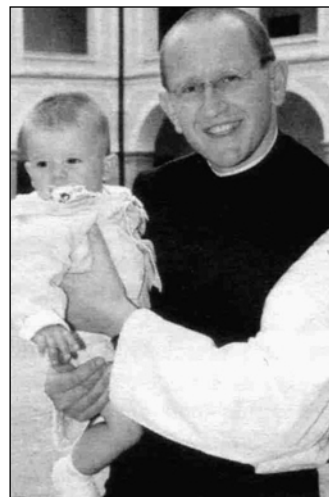
zaslouží si smrt, protože v Bohu není místo pro hříchy. Bůh přece řekl: *V hodině, kdy bys pojedl, zemřeš* (Gn 2,17).

Přirozeně Milosrdenství se s tvrdostí rozsudku nemůže smířit a začne s naléhavou obranou pro záchranu hříšníka: nespočívá všechno již v tom, že člověk byl jako takový stvořen: jako ten, kdo má svobodu zhřešit? Nespočívá odpovědnost na tom, kdo ho takového stvořil?

Leč Pravda hájí své stanovisko: Chyba nespočívá ve stvoření, nýbrž v tom, jak člověk se svou svobodou naložil. Na hříchu nese vinu nikoliv Stvořitel, nýbrž sám člověk.

Ale Milosrdenství se v této božské poradě jen tak lehce nevzdává. Je-li tomu již tak, že člověk byl stvořen takový, že může upadnout do hříchu, a skutečně do něho upadl, pak by tím více odpovídalo Pravdě, aby byl zachráněn.

Každopádně probíhá bouřlivá diskuse mezi Milosrdenstvím a Pravdou oběma směry; stále znovu požaduje Spravedlnost, aby žádný hřích nezůstal nepotrestán. A čím prudší je spor, tím více stojí Pokoj zcela stranou, jak poznamenává sv. Bernard.

P. Karel Walner OCist.

Zdá se, že všechno skončí ve slepé uličce, když se nikdo nechce vzdát. Konečně nastává překvapující zvrat, když předstoupí Syn: On, který je bez viny, který nepropadl žádnému trestu, prohlásí, že je ochoten vzít na sebe hříchy, a sám se stane člověkem.

A hle, slepá ulička se otevírá, protože tak se oběma stranám dostane jejich práva: Spravedlnosti, protože hříchy budou potrestány – ovšem nikoliv na samém hříšníku, nýbrž tak, že trest podstoupí v zastoupení Syn. A Milosrdenství se prosadí, protože člověk, který propadl smrti, bude zachráněn, ovšem nikoliv tak, že by Bůh jen tak lacině smyl lidský hřích, nýbrž tak, že Syn vezme tento hřích na sebe: *Otče, je-li možno, aby mě tento kalich minul, aniž bych jej pil, staň se tvá vůle* (Mt 26,42).

Synova ochota podstoupit smrt na kříži je tedy klíčovým bodem, kde se smířují Milosrdenství a Pravda. V okamžiku, kdy Syn oznamuje své rozhodnutí, líbají se Spravedlnost a Pokoj. Tak se naplnilo slovo: *Potkávají se milosrdenství a pravda, políbí se spravedlnost a pokoj* (Ž 85,11). Divadelní představení v srdci Boha končí poukazem na Kristovo vtělení z Panny Marie.

(Pozn.: Autor je děkanem Teologické fakulty v Heiligenkreuz.)

Z Vision 2000 - 6/2001

BETLÉMSKÉ SVĚTLO 2001

I v letošním roce zajišťují skauti rozvoz Betlémského světla do celé naší vlasti a budete mít příležitost vykonat dobrý skutek a svým bližním, sousedům, nemocným a také do domovů důchodců je přinést. Toto světlo bude rozváženo v sobotu 22. prosince 2001 na následujících tratích: R 660 Brno – Plzeň (Junák), odjezd z Brna 15.45 hod. ● R 670 Brno – Praha – Karlovy Vary z Brna 5.14 (v Praze-Libni je v 8.22 a v Praze-Holešovicích je v 8.31 hod.) ● R 870 Brno – Pardubice, odjezd z Brna 5.59, příj. Pardubice 8.17 hod. ● R Pardubice – Liberec, odjezd z Pardubice 8.23 hod. (čeká) ● R 901 Brno – Jeseník, odjezd z Brna 6.14 hod., příj. Vyškov 6.57, Nezamyslice 7.09, Prostějov 7.27, Olomouc 7.47, Zábřeh n. Mor. 8.31, Jeseník 10.20 hod. ● R 433 Brno – Třinec, odjezd z Brna 5.51 – tento vlak nejede již přes Ostravu. hl. nádr., ale přes Studénku, Vítkovice a Kunčice ● R 723 Brno – Bylnice – Vlárský průsmyk, odjezd z Brna 7.50 hod. ● Sp 1721 Olomouc – Opava, odj. z Olomouce 7.55 hod. ● Sp 1704 Přerov – Otrokovice, odjezd z Přerova 8.00 hod. ● Os 3806 Olomouc – Kostelec na Hané – Prostějov, odjezd z Olomouce 10.14 zajišťují skauti z 8. stří. Vládi Tylšara Olomouc. Záleží na vaší aktivitě a chuti se k této akci připojit. Nejlepší odměnou je právě ten krásný pocit lidské sounáležitosti a vykonání dobrého skutku.

Betlémské světlo chce potěšit své okolí také připomenutím, že vánoční svátky jsou i o něčem jiném, než jsou jenom dárky a hora cukroví. Hodně radostných chvil při roznášení „Betlémského světla“ a milostiplně vánoční svátky a jejich plné prožití přejí SKAUTI.

Setkání ve Svaté zemi

Galilejský Don Bosco

P. Wolfgang Czernin, benediktin z opatství v Seckau (Rakousko) se vrátil nadšený z Galileje. Nejsou tam jen smutné skutečnosti izraelsko-palestinského konfliktu, ale i radostné projevů křesťanské naděje. Jedním z jejich poslů je P. Dr. Elias Chacour, budovatel mostů mezi křesťany, židy a muslimy.

Elias Chacour se narodil 29. listopadu 1939 v Baram (dříve Biram). Šťastné dětství Eliáše a jeho sourozenců bylo náhle přerušeno v roce 1947, když do jeho obce severovýchodně od Genezaretského jezera vpadly izraelské oddíly, zajaly muže, odvěkly ženy a děti a vesnici zbořily.

Chacourovi bydleli od té doby jako utečenci v nedalekém městě. Šťastné okolnosti přivedly dorůstajícího mládence do školy a nakonec do kněžského semináře. Na přání svého biskupa studoval Eliáš dosti dlouho v Paříži. Nakonec studoval jako první křesťan na hebrejské univerzitě v Jeruzalémě a získal zde doktorát.

R. 1965 byl Chacour vysvěcen v Nazaretě na kněze řeckokatolické melchitské církve. Brzy nato jej biskup poslal do farnosti Ibillin mezi Haifou a Nazaretem.

Pod svým původním názvem Abellin získalo si toto místo v určitých kruzích svou proslulost. Narodila se zde totiž 1846 Mirjam Bauardyová, která v roce 1875 založila v Betlémě Karmel. Její řádové jméno sestra Marie od Ježíše Ukřižovaného se mělo potvrdit v jejím životě: ve viděních a extazích poznala své povolání ke smírnému utrpení za hříšníky a nesla určitou dobu na svém těle Kristovy rány. V roce 1878 se vrátila tato »malá svatá«, jak ji již za života nazývali, domů k Otci a 13. listopadu 1883 ji jako »květ Východu« zařadil Jan Pavel II. mezi blahoslavené.

Slavnost blahorečení byla jednou z posledních radostí Michaela Chacoura, otce mladého kněze, v jeho životě bohatém na

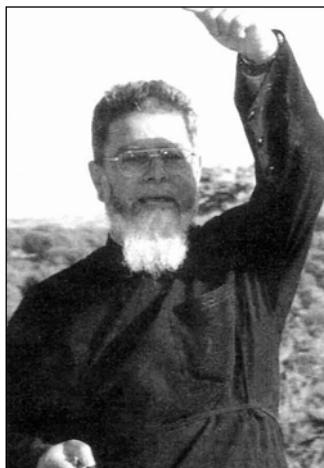
odříkání, když mohl předat Svátém otci dárek: prst z Palestiny s prosbou, aby se papež zasadil za palestinský národ, aby opět mohl žít na své vlastní půdě. Jak aktuální je tato prosba!

Od svého otce se Eliáš naučil již v mladých letech odpouštět i »nepřátelům«, kteří nám způsobili něco zlého. Co by se z Eliáše stalo bez tohoto otce?

Farář Chacour, pro kterého byl jeho VW brouk zpočátku ložnicí i pracovnou, poznal velice brzy, jak důležité je vzdělání pro budoucnost mladých Palestinců. Začal budovat malou farní knihovnu. A brzy byl hrdý na mladou generaci, když šla přes ves s knihou. Přes děti se dostal Eliáš brzy k jejich rodičům.

Tak získal postupně sympatie obyvatel, kteří jej při jeho příchodu nepřijali právě přátelsky. Začali mu důvěřovat a brzy mohl Abuna při jedné bohoslužbě smířit dvě zneprátené rodiny.

Jedno cítil Eliáš-Abuna stále zřetelněji: pro mládež se musí udělat něco více. Tak vznikla

P. Dr. Elias Chacour

v prostorách farní budovy první školní třída. S jakou vědychtivostí visely tyto děti na rtech svého faráře, když jim vyprávěl o jejich »krajanu« Ježíši!

Po všechna ta léta snil Abuna-Eliáš o zřízení řádné školy. Konečně se našlo místo: protilehlý pahorek, kterému místní obyvatelé říkali »Hora zatemnění«. Eliáš ho krátce a dobře nazval »Hora světla«. Místní úřady odmítly dát povolení ke stavbě. Tak se dal Abuna do stavby »načerno«. Lidé z vesnice stále více podporovali svého faráře, který sám přikládal ruku k dílu. Pomáhali a podporovali stavbu z toho mála, co měli. Bylo tu sice stále nebezpečí, že stavba bude stržena, ale mnoho diplomacie a modlitby pomohlo farářům, že tomu mohl zabránit. A brzy dostal Mar-Elias-College

v Ibillinu dokonce certifikát, že je to druhé nejlepší vzdělávací středisko v celém Izraeli.

Ale než k tomu došlo, byla to dlouhá cesta, na které dostal Abuna Chacour finanční i osobní pomoc ze zahraničí. Mladí lidé z USA, Kanady, Velké Británie poznali charismatického kněze při jeho přednáškových cestách, při kterých pořádal sbírky pro College. Nadšení jeho osobností přišli za ním do Ibillinu pomocníci, kteří jsou zde činní dodnes.

V současné době navštěvuje toto vzdělávací zařízení 1800 mladých Palestinců, křesťanů i muslimů, ale i několik židů. Je to místo, kde se mladí lidé učí žít pospolu, a výsledkem je, že se tak staví hráz rostoucí vlně vystěhovalectví Palestinců.

Kněz Elias Chacour se sice v roce 1992 vzdal úřadu faráře, ale i jako ředitel svého institutu je mužem neotřesitelné důvěry v Boha: při své první návštěvě jsem procházel vzdělávacím střediskem s myšlenkou: »To je Don Bosco našich dnů pro mládež v Galileji.« Když hovoří o biblických tématech, cítíte: Všechno je pro něho přítomnost, tak jako Ježíš Kristus sám, kterému slouží ve svěřených mladých lidech s obrovskou láskou a obětavostí.

Před Vánocemi roku 2000 byl jeden nadaný student ve své rodné obci izraelskými vojáky týrán a zabit, i když nedělal nic jiného, než že seděl pod stromem a učil se. Jeho obraz visí ve všech prostorách institutu. Jeho násilná smrt ještě více stmelila společenství v College přes všechny hranice náboženského vyznání. Politická situace v jeho zemi, kde se Abuna cítí jako »izraelský Palestinec«, udělala z něho bojovníka za mír a smíření. Jeho zbraní je modlitba a výchova jeho mladých lidí, kteří tvoří potenciál pro lepší budoucnost Svaté země.

Z Vision 2000 - 6/2001
přeložil -lš-

VÁNOCE V BAZILICE U PANNY MARIE NA STARÉM BRNĚ - MENDLOVO NÁMĚSTÍ

Na Štědrý den, v pondělí 24. prosince bude bazilika otevřena od 14.00 hod. Ve 14.45 hod. přinesou do baziliky starobrněští skauti Betlémské světlo. Odpolední vánoční bohoslužba pro děti a rodiče bude v 15.00 hod. Tradiční »půlnoční mše svatá« začne ve 22.00 hod., přičemž bazilika bude otevřena od 21.00 hod. V úterý 25. prosince na Boží hod vánoční, ve středu 26. prosince o svátku sv. Štěpána, v neděli 30. prosince o svátku Svaté rodiny a také v úterý 1. 1. 2002 na Nový rok o svátku Matky Boží Panny Marie budou bohoslužby vždy v 7.30, v 9.00, v 11.00 a v 17.00 hod. V tyto dny bude bazilika otevřena: 7.00 - 12.00 a 14.00 - 18.00 hod. Ve dnech 27. až 29. a také 31. 12., na sv. Silvestra, budou bohoslužby vždy večer v 17.00 hod. a bazilika bude otevřena již od 15.00 hod. Všem milým bratřím a sestrám, přátelům a spoluobčanům přeje me požehnané a radostné Vánoce a šťastný celý nastávající rok 2002. Ke společné oslavě svátků narození našeho Vykupitele Ježíše Krista srdečně zvou vaši starobrněští augustiniáni z Mendlova náměstí.

CHI AN - rozervané srdce

Dramatický boj čínské matky Chi An o právo na druhé dítě

Touha po vlastním dítěti patří k nejintimnějším životním záležitostem ženy nebo manželského páru. A přece je toto odvěké základní lidské právo v komunistické Číně již dvacet let hrubě pošlapáváno: drakonické zákony regulují kontrolu porodnosti. O této trpké skutečnosti čínské „politiky jednoho dítěte“ a jejích praktických důsledcích je Západ málo informován.

Jako zdravotní sestra pozнала Chi An na svém vlastním těle nesmírný psychický a fyzický nátlak, který vyvíjejí na ženu všechny společenské vrstvy. Rozervána vnitřně mezi věrností straně a přáním po vlastním dítěti dospěla k osobnímu rozhodnutí, které jí velí odejít do exilu.

V boji o politický azyl v USA poznává amerického autora Stevena Moshera, který jako první americký sociolog prováděl v roce 1980 výzkum v Čínské lidové republice. Během svého pobytu byl očitým svědkem, jak brutálním způsobem byl zaveden do praxe zákon o jednom dítěti. Autor byl svědkem, jak ženy, které čekaly druhé dítě, byly v noci vyvečeny násilím ze svých domovů, naloženy na nákladní auta a pod dohledem lidových milicij přepraveny do nejbližší nemocnice k nucené sterilizaci.

V Čínské republice smí žena otěhotnět jen na »povolení«, jinak je nucena k potratu. Po prvním dítěti musí nosit spirálu a po nedovoleném porodu druhého dítěte se musí podrobit sterilizaci. Jestliže se pár přesto odmítne podvolit, stihnou rodinu těžké tresty, mimo jiné nedostane lístky na příděl potravin, anebo jí hrozí, že bude zbořen její dům.

V knize »CHI AN - rozervané srdce« ukazuje autor osobní boj mladé Čiňanky o základní

právo matky. Kniha je dramatickým dokumentem o bolestném tlaku, kterému je vystaven čínský národ v důsledku plánovací rodinné politiky čínské vlády. Přinášíme úryvky z této knihy, zveřejněné v časopisu Lebe.

Povolení k porodu

Inhed po mé svatbě s Wei Xinem zašla moje matka na uliční výbor, aby vyřídila povolení k porodu.

»Proč tak rychle?« zeptala jsem se. »A co když otěhotníš? Lépe je vyřídít povolení, než ztratit dítě. Nemáš potuchy, jak přísně se v té věci postupuje. Moje přítelkyně z uličního výboru mi vyprávěla, že povolený počet porodů se určuje na vyšší úrovni a oni dostanou přidělenou jen určitou kvótu.«

»A jak to vypadá s kvótou na naší ulici?« zeptala jsem se.

»To je ten problém,« odpověděla matka. »Kvóta pro příští rok byla stanovena na osm porodů. Jen osm dětí pro dvě stě rodin. A uzávěrka žádostí se blíží.«

Brzy nato se matka objevila doma se zářícím obličejem: »Blahopřeji,« řekla mi. »Přítelkyně z uličního výboru přinesla povolení.« Prohlížela jsem si rudý lístek, který jsem držela v ruce. Byla jsem ráda, že nemusím požívat pilulky. Po všechny měsíce, kdy jsem používala tento »ochranný lék proti

otěhotnění«, jsem se necítila ve své kůži. Již fyzické symptomy byly nepříjemné: závratě, periodické nevolnosti a prudké a dlouhé menstruační krvácení. Ale ještě horší byly vlivy na citový život. Byla jsem vždy vyrovnaná a veselá osoba, ale od té doby, co jsem brala pilulky, propadala jsem těžkým změ-

nám nálady. Když jsem nyní s pilulkami přestala, zmizely potíže doslova přes noc.

»Odstraňovací opatření«

Náš syn Dacheng přišel na svět císařským řezem. Dva týdny poté, co mě propustili z nemocnice, objevila se u našich dveří dlouhá hubená funkcionářka, která byla na mém pracovišti odpovědná za úsek kontroly porodnosti. Nejdříve mi jen tak zběžně blahopřála k narození Dachenga a pak hned přešla k věci: »Jsem tady, abych vás požádala o podpis prohlášení „o jednom dítěti“. Pokud se zavázete, že už nebudete mít další dítě, obdržíte podle současných ustanovení každý měsíc poukázku na 5 yuanů a vaničku. Jistě je vám jasné, že v tom případě je nejlepší podstoupit sterilizaci.« Mluvila o tom, jako by šlo o počasí a nikoliv o nejintimnější lidskou záležitost.

Cítila jsem, jak mně rudnou uši. Chtěl jsem jí hned zcela otevřeně říct, že Wei Xin a já na žádnou sterilizaci nepomyšlíme, ale moje politická obezřetnost nabyla vrchu. »Budu o tom uvažovat,« odpověděl jsem. »Můj manžel však naznačil, že by chtěl ještě jedno dítě.«

»V tomto případě máte dvě možnosti,« odpověděla funkcionářka. »Dejte si nasadit spirálu, nebo začněte ihned brát pilulky.«

Ani jedno, ani druhé jsem nechtěla. »Jak víte, člověk hned tak neotěhotní, dokud kojí,« odpověděla jsem.

Skutečnost, že jsem nechtěla okamžitě začít s ochranou proti otěhotnění, ji, zdá se, rozčílila. S kyselým obličejem se zeptala: »Víte, že mezi narozením prvního a druhého dítěte musíte dodržet lhůtu čtyř let a pak teprve můžete dostat další povolení k porodu, dříve než porodíte další dítě?« Věděla jsem to.

»A že ti, kteří nedodrží tuto čekací lhůtu, musí podstoupit odstraňovací opatření?« Opět jsem přikývla.

Znovu těhotná

Když bylo Dachengovi sedm měsíců, nečekaně jsem otěhotněla.

S hrůzou jsem si představila nastávající konflikt s úřady. Věděla jsem, že ani dobré kontakty mé matky tady nepomohou získat nové povolení k porodu. Byl tedy ve hře život mého nenarozeného dítěte. Doufala jsem, že když osvědčím svou pevnou páteř a budu trvat na tom, že chci své dítě donosit, nikdo mě nebude moci nutit k potratu. Rozhodla jsem se nicméně, že nové těhotenství nebudu funkcionářům ohlašovat.

Ale jakmile na pracovišti nakonec zpozorovali, že jsem opět těhotná, přišla funkcionářka ihned za mnou: »Chtěla bych, abyste se zítra dala vyšetřit v nemocnici.«

Při vyšetření sestra vypočítala, že jsem v desátém týdnu těhotenství. Příští den přišla funkcionářka opět: »Musíme se ihned zabývat vaší situací. Během jednoho týdne byste měla podstoupit odstraňovací opatření. Souhlasíte, Chi An?« Navzdory všem svým postojům jsem přikývla a slíbila jsem, že podstoupím potrat, i když jsem nechtěla.

Utěšovala jsem se, že odkladem získám alespoň nějaký čas. Ale za týden přišla funkcionářka opět. »Jak to, že jste dosud

nebyla v nemocnici?« obořila se na mě.

Každý den po pracovní době pokračovala ve svém naléhání a stále nepokrytěji i vyhrožovala. Nikde jsem si nebyla jistá.

»Neber její nadávky na vědomí,« říkal Wei Xin, když odešla.

Ultimátum

Celé dva týdny pokračovala funkcionářka ve svých vyhrůžkách. Pak mi jednoho dne předložila ultimátum: »Zamluvila jsem vám v nemocnici termín zítra ráno v 8 hodin. Nezmeškejte tento termín. Jestliže ho nedodržíte, stranický tajemník se zapřísáhl, že to bude mít pro vás velmi vážné důsledky. A já vás k nemocnici doprovodím.«

»To je přímo donucení,« odpověděl Wei Xin rozněvaný, když jsem mu to večer řekla. »Jestliže tam zítra nepůjdu, ještě více zesílí svůj tlak,« řekla jsem. »Vloží se do toho stranický tajemník. Uliční výbor svolá veřejné shromáždění a postaví mě na pranýř. Celé město si na mě otevře hubu. Ach, Xin, co můžeme udělat? Co máme na vybranou, když z toho úřady chtějí udělat případ?«

Moje oči se naplnily slzami. Výsledek mého těhotenství byl jasný. Byla to jen otázka času. Wei Xin mi položil ruku na ramena: »Je mi to líto, Chi An,« zašeptal.

Nekonečné minuty jsem bojovala s tím, abych přijala nevyhnutelné. »Nevím proč, ale jsem si jista, že je to Dachengova malá sestřička.«

Příští den, eskortována funkcionářkou z plánování rodiny, jsem šla do nemocnice. Dlouho jsem se ovládala, ale když doktor začal své dílo, nemohla jsem se zdržet slz.

Bylo po všem. Funkcionářka mě doprovodila do prostoru pro pooperační pacientky a vyzvala mě, abych si lehla na lůžko. Neměla jsem k tomu sil. Zhroutila jsem se na zem a plakala...

Z Lebe 55/2001 přeložil -lš-

Církev žije!

Je to již staletá chýra, že to s Církví jde z kopce. V každé době se ozývaly podobné hlasy těch, kteří předpovídali Církví brzkou smrt nebo minimálně pomalý, ale stále postupující zánik. Jen si vzpomeňme na provokativní spisy Voltaira, Rouseaua nebo Mirabeaua v 18. století a na jejich jásavé hlasy, když zemřel papež Pius VI.: »Pius VI., Poslední! Zničte ji, hanebnici! (= církev).«

Vzpomeňme na násilné dějinné převraty mezi 7. a 17. stoletím s ustavičnou hrozbou islámu, nebo násilné vnitřní zvraty v období reformace a protireformace...

Opravdu pozitivně to alespoň v posledním, 20. století z lidského pohledu s Církví nikdy nevypadalo. A přece přežila.

Ale i dnes je rezignace především na Západě silně rozšířena. Mnozí si stěžují, že všechno vypadá špatně, a mají dojem, že to bude ještě horší. Jistě, umíme si představit i takový Boží plán, podle kterého se v Evropě, původní své kolébce, stane křesťanství vyznáním malé menšiny, zatímco na jiných kontinentech počet katolíků stoupá, semináře a kláštery jsou plné a o nedostatku kněží, známém na Západě, nemůže být řeči.

Ale je také možné, že tato představa maličkého stáda je založena jen na naší rezignaci. Kde zůstala naše důvěra v působení Ducha svatého, který je hybnou silou všech misí, veškeré víry a odvahy k oběti?

Nedopustili jsme se té chyby, že jsme příliš stavěli na vlastních silách, konceptech a plánování, na pastoračních strategiích, organizaci a managementu? Anebo - a to je otázka všech otázek - neztratili jsme mezitím již víru, opravdovou víru v účinné Boží působení, víru v zázraky? I v zázrak Ducha svatého, který je tvůrcem života, jak to o něm zpíváme? Bez něho přece nemůžeme nic uskutečnit!

A jak je to vůbec s tou zdánlivě »mrtvou«, nebo alespoň »umírající« církví v Evropě? Podívejme se na dva příklady:

Dostali jsme naléhavý dopis z jednoho kláštera. Řádová sestra Marie Jana nám popisuje, jak její představená podlehl vlivu kruhů, které pracují se skupinovou dynamikou, a chce podle toho přestavět celé klášterní společenství. I když sestra Marie Jana velmi dobře ví, že tyto tendence již zničily v Americe celou řadu klášterů, a důrazně před tím varovala, nikdo jí nechce naslouchat.

I sestra Marie musí pod přinucením spolupracovat, i když se při tom cítí tak, jako by ji někdo tělesně znásilňoval, píše ve svém dopise.

Jeden jasnozřivý kněz jí doporučil, aby z kláštera odešla, nebo alespoň zkusila možnost přejít do jiného řádu, který je po duchovní stránce ještě zdravý. Ale sestra nechce.

»Pak by zůstal Kristus v našem společenství úplně opuštěný,« napsala nám jednou. »Nikdo se tu už nestará o modlitbu, všichni jsou zaměřeni na seberealizaci a na úplnou přestavbu reholních pravidel. Alespoň proto chci zůstat, abych mohla ustavičně adorovat před svatostánkem, alespoň v duchu. Sílu k tomu mi Ježíš dá! A jednoho dne snad komunita pochopí a bude možný nový začátek.«

Druhý příklad

Werner je mladý Švýcar, který po ukončeném vzdělání v oboru průmyslu výživy odešel do zahraničí a pracoval v různých zemích vždy po nějakou dobu, aby zde poznával jejich jazyk a kulturu. Před třemi roky přišel do Rumunska, kde za spolupráce švýcarské mateřské firmy vede podnik s několika sty zaměstnanci a s rychle rostoucími vývozními možnostmi. To představuje pracovní příležitosti pro místní obyvatelstvo z okolních vesnic

Andrea Dillonová

a také zlepšení infrastruktury v této oblasti a s tím i novou nadějí, na kterou již předtím místní lidé spíše zapomněli.

Protože se Werner při tom osvědčil a měl úspěch, dostal nabídku přejít z Rumunska, kde se často nedostává základních prostředků hygienické a medicínské povahy, na jiné, mnohem výhodnější místo do USA. Ve 30 letech možnost takového lákavého skoku za oceán!

»Kam se přenesete nyní?« zeptala jsem se ho. »Nikam,« odpovídá se smíchem. »Já jsem to odmítl. Nebo myslíš, že bych našel někde takovou příležitost k misijnímu působení? Teď, když zdejší obyvatelé nabyli ke mně důvěru a já už dost ovládám jejich řeč, abych jim mohl hlásat radostnou zvěst, mám jít pryč?«

Ano, Církev žije! Žije uprostřed bouří, ledového dechu smrti a vychladlé lásky. Žije v Kristových údech, které se s námahou vlečou vpřed, v pronásledovaných, odstrkovaných, zoufalých. Žije i v těch, kteří trpí depresemi uprostřed hmotného nadbytku. Žije ve smutných a opuštěných, kteří svůj život snášejí pro evangelium. Žije v každém, kdo navenek vede »normální« život, ale vnitřně se stravuje ve službě a lásce ke Kristu.

Ano, Církev žije, bojuje a trpí, vítězí a triumfuje: živena velkým zaslíbením, že ji brány pekla nepřemohou.

(Výtah z delšího příspěvku, který uvádí další příklady skrytého hrdinství.)

Z Vision 2000 - 6/2001 přeložil -lš-

DEVÍTIDENNÍ
POBOŽNOSTk vyprošení milosti
na přimluvuCTIHODNÉ
SLUŽEBNICE BOŽÍ
CONCHITY
ARMIDY

Otče nebeský, ty jsi se zalíbením shlížel pohledem čistoty a lásky na svou služebnici Marii Conchitu, dopřej nám, aby pro ctnost úplné odevzdanosti do tvé božské vůle, kterou měla za svého života, oslavila ji brzy Církev svatá a pozvedla ji ke cti oltáře.

Sláva Otci ...

Božské Slovo, které sis zvolilo pro svůj odpočinek a útěchu duši své služebnice Marie Conchity, dopřej pro něžnost, s jakou odpovídala na tvoji lásku a měla podíl na tvé bolesti, aby byla brzy poznána a oslavena zde na zemi.

Sláva Otci ...

Duchu svatý, který jsi ve vnitřních Letnicích uchovával své dary a charismata v duši své služebnice Marie Conchity, dopřej nám pro její věrnost a velkodušnost, s jakou přijímala tvá vnuknutí a tvé podněty směrem ke Kříži, aby byla brzy poznána na zemi.

Sláva Otci...

Maria, která jsi v tajemství své osamocení po nanebevstoupení svého Syna byla vzorem a silou pro tvou služebnici Marii Conchitu, dopřej nám, aby byla brzy poznána a aby ji Církev svatá pozvedla k účtě oltáře pro slávu Nejsvětější Trojice. Amen.

*Vydaly Sestry Kříže Srdce
Ježíšova v Římě
s církevním schválením.
(Česky pro soukromou
potřebu)*

Naše Paní v osamocení (2)

Její zamilované tajemství:
Představení Ježíše v chrámě

Nic nezjeví lépe vnitřní tajemství duchovně žijící duše, než když pronikneme do její zkušenosti a vstoupíme do její osobní perspektivy. Milost, která je jí vlastní, se projevuje právě v jejím chování, především vzhledem k tajemstvím života Krista a Marie.

Zdálo by se, jelikož mystické vtělení je ústřední milostí Conchity, že centrum jejího mariánského rozjímání bude v tajemství vtělení. Ale není tomu tak. Její zamilované tajemství je jiné: představení Ježíše v chrámě.

Nacházela v tomto privilegovaném tajemství základní projev mystického vtělení a oběti lásky, kvintesenci učení o kříži: obětování Slova Otci a úplné obětování sebe samé z lásky v jednotě s Kristem, ale skrze Mariiny ruce.

Dne 2. února 1907 Pán řekl Conchitě: »Tajemství, které se dnes slaví, konkretizuje tvé poslání: obětovat ustavičně ve svém srdci Oběť, aby ona byla přinesena za spásu světa. Bolest, kterou to působí, je svatá bolest, vznešená, vybraná a nejčistší, protože tvor zde nevystupuje s úmyslem, aby hledal sám sebe, nýbrž trpí pouze kvůli mému utrpení. V tom je dokonalost bolesti i lásky...«

Já musím být obětován tebou v každém okamžiku jako oběť ve prospěch všech lidí: i ty musíš být obětována, a tak jsi s velkou Obětí spojena v jedno se vši její dokonalostí. Chci, abys mě obětovala jako Maria, se stejnými ctnostmi a kvalitami. Napodobuj ji, studuj ji a podle tohoto tak krásného obrazu utvářej své srdce« (2. února 1907).

V celém jejím Deníku se připomíná toto tajemství. »2. února 1913: Očišťování, tajemství tak něžné a plné naučení pro mou duši. Pán mi řekl, že mým úkolem je obětovat ho usta-

vičně věčnému Otci za spásu světa. 2. února 1922: Představení v chrámě: je to můj den. Kdykoliv rozjímám růžencová tajemství, když přijde řada na toto tajemství, pláču bolestí a láskou.«

Je zajímavé, že velká liturgická reforma předepsaná II. vatikánem tím, že nahradila svátek Očišťování Panny Marie svátkem Představení Ježíše v chrámě, dala svíci ten pravý smysl. Není to pouze svátek Světa, symbolizovaného rozžatými svícemi na památku Krista, *Světa k osvícení národů*. Je zde také svíce, která se stravuje před Bohem a symbolizuje tak obětování vtěleného Slova, které se obětuje Otci pro jeho slávu a pro spásu lidí. Papež Pavel VI. chtěl slavit tento obřad a sám zdůraznil nový hluboký význam této liturgické ceremonie: obětování Slova a s ním i jeho mystického těla skrze ruce Marie, Matky Církve a celého Božího lidu.

5. »Osamocení« Matky Boží

Nejoriginálnějším aspektem Conchitiny v tomto rozjímání bylo proniknout se světlem Ducha svatého do hlubokého sepětí Marie s výkupným dílem jejího Syna v průběhu posledních let jejího pozemského života.

II. vatikánský koncil potvrzuje, že »tato tradice, která má původ u apoštolů, se rozvíjí v Církvi za přispění Ducha svatého: vzrůstá totiž pochopení jak předaných věcí, tak i slov a roste jak přemýšlením a studiem věřících, kteří o nich přemítají ve svém srdci (srov. Lk 2,19.51), tak hlubokou chápavostí, kterou osvědčují v duchovních věcech« (Dei Verbum 8). Mystická zkušenost duchovních osob je cestou pro jasné vyjádření víry.

Novým aspektem v mariánské nauce podle spirituality Kříže je napodobování »osamocení« Matky Boží během po-

sledních let jejího pozemského života v době, kdy její duchovní život dosáhl maxima lásky a to jí dovolilo, aby získala spolu s vnitřním mučednictvím, zatím málo probádaným, také pro Církev zprostředkování všech milostí, které Kristus získal a které potřebuje Církev jako instituce i každý její člen až do konce světa.

Výraz **soledad** je nepřeložitelný. Znamená současně »osamocení«, »izolaci«, mlčenlivé mučednictví v ryzí víře za zdánlivé nepřítomnosti Boha a jeho Syna, kteří jsou již v nebi, v nezměřitelné míře utrpení úměrného plnosti stále rostoucí její nezměrné lásky.

»Napodobovat Marii v její osamocení«

Od roku 1917 v posledních dvaceti letech jejího života se z božské inspirace se u Conchity rozvíjí nová forma mariánské úcty: napodobování »osamocení« Matky Boží ve večeru jejího života, v době, ve které život lásky Ježíšovy Matky dosahuje maxima, své plnosti k prospěchu rodící se Církve a Církve putující a bojující až do skonání věků.

»Bůh mě chtěl mít samotnou. Pro mě nyní nastala doba osamocení: dělat společníci Marii, napodobovat Marii v jejím osamocení v poslední části jejího života« (D. 14. února 1917).

»Maria je tvůj vzor«

»V duchovním životě v duších nikdy není moje Matka oddělena ode mne: to znamená, že napodobování našich dvou životů musí být na zemi současné; Mariin život byl utvářen podle mého života. Tak jako já jsem byl Vykupitel, ona je spoluvykupitelka. Duše, které ji milují více a více se jí připodobňují, jsou duše, které se dokonaleji připodobňují mně. Musíš napodobovat praktikování jejích ctností, stále ti to říkám, především její pokory a čistoty jejího srdce. Pozoruj ctnosti, které praktikovala ve své osamocenosti. V poslední etapě svého života její pohled a její duše byly ustavičně obráceny k nebi, pozoruj ji, jak byla drcena a tím mě oslavovala na zemi. Svou horoucí touhou po nebi, to znamená svou vášnivou láskou tíhnoucí do ráje, zasloužila milosti nebe pro rodící se Církev« (D. 18. února 1917).

»Osamocenost je přípravou na novou etapu tvého života, která spočívá v rozjímání o životě Mariině. Máš ji napodobovat, aby se neztratilo žádné utrpení, které je spojeno s mým utrpením a tím získává na ceně. Tímto způsobem učiníš své bolesti nadpřirozenými bolestmi své osamocenosti, aby získaly plodnost ve prospěch jiných tvých dětí« (D. 21. března 1917).

Osamocenost je účast na vnitřním umučení Kristova Srdce a je to důsledek mystického vtělení.

»Udělal jsem některým duším milost, že mi byly připodobněny vnější stigmaty mých ran, ale své Matce jsem dal dokonalou podobnost se mnou v jejím nitru, po mém umučení, se vším mým utrpením, mými ranami a mými bolestmi, jimiž trpělo mé Srdce.

To je způsob, jak ji budeš napodobovat, její obraz se vtiskne do tvé duše, ale obraz bolestný, to je cesta, po které duše dospěje k mystickému vtělení, ve kterém se nacházíš. Zkusíš Mariiný hořkost nejen tím, že ji budeš provázet nebo jí dělat společníci v její osamocenosti, nýbrž že budeš zakoušet ve svém srdci její bolesti,

odlesk jejích slz za stejným účelem vykoupení a oslavy: spásy duší« (D. 11. června 1917).

29. června 1917 přijala velké osvícení: Maria je v srdci Církvě a nese celou Církev ve svém mateřském srdci. U paty kříže byla ustanovena za duchovní matku lidstva a vylití Ducha svatého o Letnicích v ní vytvořilo novou plnost milosti vzhledem k naplnění jejího mateřského poslání: ve víře, v absolutní oddanosti Božím záměrům, v její horoucí lásce, v pokorné poslušnosti, které ji nutily, aby pokračovala v díle svého Syna: doplňovala tak na svém těle, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap ve prospěch jeho těla, to jest Církvě (Kol 1,24). Maria, Matka Církvě, porodila všechny své děti pro Boha v bolestech, které pocházely z její lásky.

Toto je Mariino tajemství:

»Její srdce je představováno s růžemi, ale pod nimi se nacházejí trny. Růže znamenají milosti pro její děti získané bolestmi takřka nekonečnými, se slzami a utrpením, jejichž výši mohou změřit jen já sám. Je to velmi přirozené pro matku, tím spíše pro Marii, aby si ponechala pro sebe trny a bolesti. Svým dětem ukazuje růže a něžnosti, nikoliv obětí« (D. 30. června 1917).

Poslední Mariina léta byla nejplodnější

»Pro tento poslední čas určený pro království Ducha svatého a pro konečný triumf Církvě byl zachován kult mučednictví a osamocenosti Marie, jeho nejmilejší Snoubenky. Během tohoto mučednictví jedině moc a síla Ducha svatého ji mohly udržovat při životě. Maria totiž žila tak říkajíc zázračně a jedině proto, aby zasloužila milosti potřebné pro její mateřství ve prospěch lidstva. Ona žila, aby vydávala o mně svědectví o mém lidství, jako Duch svatý dosvědčoval mé božství. Žila, aby byla svým způsobem viditelným nástrojem Ducha svatého v rodící se Církvě, zatím co Duch svatý

Pokračování na str. 10

Na hlubinu

Knihu Conchity Armidy *Duchovní deník matky rodiny* připravila Matice cyrilometodějská k vydání a objeví se ještě před Vánoce na knižním trhu.

Těto velké mystičce, první svého druhu v dějinách Církvě, zjevoval Božský Spasitel po celá desetiletí nejvyšší pravdy víry způsobem, který udivuje svou prostotou, přístupností, průzračnou a přesvědčující vzájemnou souvislostí a především bezprostřední vazbou na každodenní, hluboce opravdový a důsledně duchovní život každého křesťana.

Ačkoliv jde o texty napsané v první třetině minulého století, jako by přímo odpovídaly na nesmírné bolesti a krize současné Církvě a dnešního světa. Jako největší bolest, na kterou si Pán stěžuje, je nedostatek opravdu svatých pastýřů a kněží.

Pán zjevuje Conchitě a skrze ni celé Církvě ve strhující názornosti tajemství Nejsvětější Trojice a jejího vnitřního života, z něhož vyplývá, jak veliká je věčná Otcova Láska k lidem, jak nesmírná je oběť jeho Syna a jak pronikavé je působení Ducha svatého uvnitř Trojice, v oběti Syna, v jeho Matce i v jeho mystickém těle, které vede zpět do Otcova lůna. V tomto světle pak spatřujeme, jak vznešená je důstojnost každého křesťana pozvaného a povolného, aby v síle a milosti Ducha svatého měl spoluvykupitelský podíl na záchraně světa. V tomto světle zcela ustupuje do pozadí jakýkoliv morální aspekt a naopak vystupuje zřetelně do popředí jediný smysl pozemského života, a tím je odpověď lásky, která skrze Ducha svatého spojuje křesťana s Kristem v jedno, aby ustavičně přinášel Otc

v oběť jeho jednorozrozeného Syna a spolu s ním sám sebe. Život křesťana zůstává neúplný a neplodný, pokud do něho nevstoupí Kristův kříž.

Tato nauka staví do nového světla a nových, vyšších souvislostí roli Matky Boží a Matky Církvě Panny Marie, stejně jako úctu k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, neboť Pán pokládá tato svá zjevení za pokračování a dovršení toho, co zjevil sv. Markétě Marii Alacoque. Pánovo zjevení vrcholí bezpodmínečným požadavkem naprosté jednoty Církvě, které je možno dosáhnout jedině skrze Ducha svatého.

Při četbě Conchitina Duchovního deníku máme dojem, že byl napsán jako odpověď na Druhý vatikánský koncil, jenže jeho autorka zemřela již v roce 1937 a některé věci, například na tehdejší dobu objevené učení o všeobecném kněžství, napsala půl století před koncilem.

Tuto plnost a dokonalost křesťanského života vytrvalé oběti v naprosté shodě a úplném ponoření do Boží vůle žila služebnice Boží Conchita Armida ve svém každodenním životě manželky, matky, vychovatelky devíti dětí a nakonec takřka třicet let jako vdovy, která kromě svého manžela pochovala i pět ze svých dětí, a dokazuje nám, že mystický život a nejvyšší stupeň duchovního života a svatosti není vyhrazen zasvěceným osobám, ale je to povolání každého, kdo přijal křest skrze Ducha svatého. „Duchovní deník matky rodiny“ není nic víc než důkladné a důsledné rozvedení hesla, které Jan Pavel II. vytyčil pro nové tisíciletí: DUC IN ALTUM (zajed' na hlubinu).

-red-

NAŠE PANÍ V OSAMOCENÍ

Pokračování ze str. 9

působil v rovině božské a zcela spirituální. Žila, aby opatrovala první výživu pro tuto jedinou a pravou církev a zasloužila si v nebi tituly Těšitelka, Pomocnice a Útočiště svých dětí.»

Tato etapa Mariina života, která představuje pro její Srdce zdroj hořkosti, kvintesenci mučednictví, očistění její lásky a současně nevyčerpatelný poklad milosti a milosrdenství pro svět, zůstala nepoznaná.

»U paty kříže se zrodily všechny její děti. Moje smrt jim předala život v Srdci mé Matky; ale dříve než zesnula, musela zjevit toto mateřství na zemi a získat skrze své utrpení z mé nepřítomnosti nekonečné milosti pro přítomné i budoucí své děti. Svůj titul Matky lidstva Maria získala v mučednictví osamocení po své smrti. Ví o tom svět? Oceňuje to a vyjadřuje za to svou vděčnost? Přišel čas, kdy se její děti musí ukázat jako opravdové děti, projevit veřejně svou úctu k tomuto Srdci, zdrcenému v tomto jedinečném a nejbolestnějších utrpení, které prožívala pro jejich štěstí. Tam Maria získala milosti pro všechny a pro každého z lidí. Nastala doba, aby jí poděkovali« (30. června 1917).

Jedním ze zdrojů jejího utrpení v osamocení byla Ježíšova nepřítomnost. Tato bolest není egoistickým utrpením, které se uzavírá do sebe samého, nýbrž je to nejčistší bolest, která tryská z horoucí lásky dychtící mít Boha. Sv. Jan od Kříže mluví o této lásce v první sloce hymnu *Plamen živé lásky*. Jestliže toto se ověřuje v duších ubohých hříšníků, kteří byli proměněni božskou láskou, co by nemělo být řečeno o lásce Neposkrvněné Matky Boží?

Tato vrcholná etapa Mariina života je dokonalým uskutečněním jejího života vždy odevzdaného do Boží vůle jako *pokorné služebnice Páně*.

(Dokončení)

Korán má dvě tváře

V posvátné knize je mnoho válečnictví

Po 11. září všechna média zdůrazňují mírumilovnost muslimů. Je to dobře. Budovat frontu nenávisti by bylo zhoubné. Odtud papežova výzva k dialogu. Ovšem muslimští teroristé se odvolávají na to, že jednájí ve jménu Alláhově. A v některých islámských zemích jsou křesťané vystaveni pronásledování. Může Korán inspirovat k takovým činům?

Zeptejme se proto nejdříve Koránu, který je pro všechny muslimy nejvyšší normou, který pokládají za Boží slovo jím inspirované a obsažené v jediné knize. Zde musíme nejdříve konstatovat: Korán se představuje dvojnásobně: Někdy s tváří mírnosti, a někdy s násilím.

Západní muslimové citovali při mezináboženských setkáních za oběti teroru často onen verš, který jednoznačně odsuzuje usmrcení nevinných: »Když někdo zabije člověka, ať už se to týká jednotlivce, nebo násilného činu proti jiné zemi, je to, jako by zabil celé lidstvo; a když někdo zachrání některému člověku život, je to, jako by zachránil život celého lidstva« (5,32).

Toto místo však nevyjadřuje absolutní zákaz zabítí, jak ho nacházíme v Desateru: *Neza-*

Islám nezná absolutní zákaz zabíjení

biješ! Hned následující verš naopak předepisuje, že »každý, kdo vede válku proti Bohu a proti jeho vyslancům (tedy

proti islámu), a ti, kteří působí nepořádek v zemi,« mají být pro »neposlušnost« usmrceni nebo ukřižováni« (33).

Toto místo je namířeno proti těm, kteří brání rozšiřování islámu. Korán je pokládá za »nepřátele Boha« (41,19,18), zatímco Mohamedovi druhové patří k »Alláhovým oddílům« (5,56). To je ostatně označení, které používají militantní šiiťové v Libanonu: »Hisballáh.«

Aby bylo zajištěno celosvětové a Alláhem chtěné vítězství islámu (5,56;58,21-22;110,1-2), dovoluje Korán použít každého prostředku od zdvořilé diskuse (269,46) až k válce. Slovesa »usmrtit« (qatala) a »bojovat« (qátala) nacházíme v Koránu 62x, resp. 51x a z toho 10x, příp. 12x v rozkazovacím způsobu.

Vedle veršů, které vyzývají k určitému respektu především vůči křesťanům, hlásají naopak jiné použití násilí proti nevěřícím a »polyteistům«, ke kterým je vzhledem k víře v Trojici možno přičíst i křesťany.

Nejznámější súra o meči totiž přikazuje: »Bojujte proti každému z národu Písma, kdo

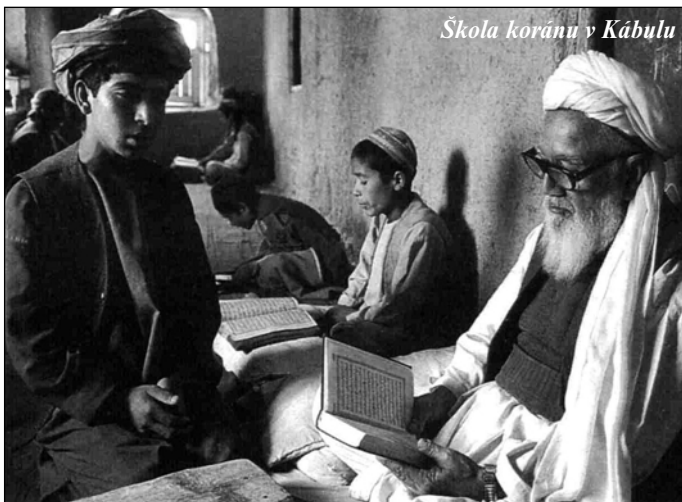
nevěří v Alláha a poslední den a nepokládají za nedovolené, co za nedovolené vyhlásili Alláh a jeho poslové a kdo svobodně platí daň a uznávají své ztracení« (9,29).

Alžírská GIA postavila tento verš na počátek svého komuniqué, když se přiznala k vraždě sedmi trapistů z »Notre Dame de l'Atlas« v květnu 1996. Vztahy islámského světa k nemuslimům stojí pod znamením měření sil. Z toho vyplývá, že islám neuznává ani rovnost všech lidí, ani lidskou vzájemnost.

Tyto principy vysvětlují, proč neislámští obyvatelé státu, ve kterém vládne islámské právo (šaría), mají často podřadný status. Status ochrany, který je jim přiznán, pokládají ovšem mnozí muslimové za důkaz tolerance.

Zatímco křesťané pokládají toleranci za respektování druhého v jeho odlišnosti, chápou ji muslimové jen jako přechodnou blahosklonnost.

Rozdělení světa na dva protichůdné bloky, blok náboženství a blok nespravedlnosti a nevěry, je hluboce zakořeněn v počátcích islámu. Jeho původ je poznamenán násilím. Korán

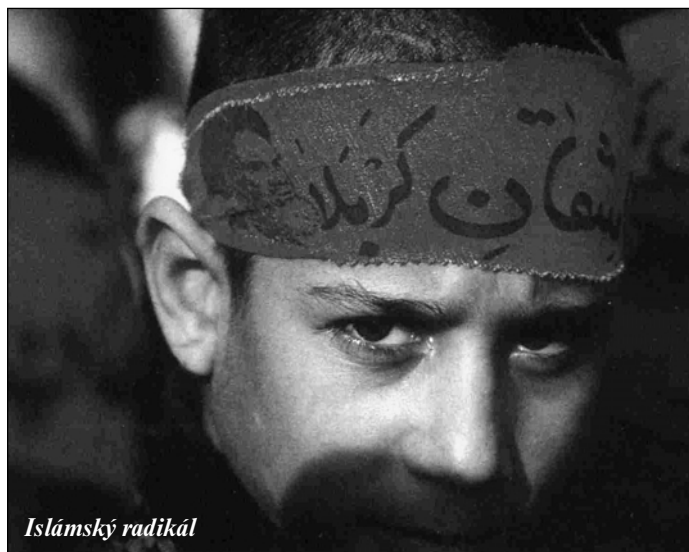

Škola koránu v Kábulu

a Sunna – tradice to věrně odrážejí, když hovoří o nepřátelství Mohamedových spoluobčanů v Mekce, s jakou se setkalo jeho kázání. Vyprávějí o vojenských střetech, o násilnických výpravách, které nařizoval Mohamed, aby vnutil své náboženství židovským, křesťanským a pohanským rodům v Medíně. Odtud odešel do exilu.

Muselo se »bojovat pro Boží věc«. To je význam slova »džihád« (nesprávně překládaného

pro vůdce islámských států zámkou ztotožňovat nedostatek islámské zbožnosti s nenáviděným Západem. Malý džihád inspiruje islámská hnutí, která se staví proti určitým islámským režimům a představám, která neodpovídají řádu šari (Egypt, Nigérie, Filipíny...). Může vést až k teroru, jak je tomu dnes v Iránu a v Alžírě. Vyšší cíl islámu tedy ospravedlňuje zabití muslima muslimem i mučednickou sebevraždu.

Islámský radikál

jako »svatá válka«). V protikladu k široce rozšířeným představám je tato válka v Koránu chápána pouze vojensky. Od 11. století ji někteří učenci islámského práva takto definují (malý džihád). Pak přišly mystické proudy, které mu daly širší duchovní výklad (velký džihád), ve smyslu očištění

Bojují pro Alláha, zabíjejí a padají...

srdce a lidské společnosti.

Malý džihád tedy vůbec není odrůda velkého džihádu. Získává svou aktualitu jako »závazek společenství« pomáhat Alláhovu zákonu v odpovědi na výslovný příkaz: »Bojujte proti nim (nevěřícím), dokud neustane pronásledování a Alláhova víra nebude svobodná« (2,193).

Tento boj není namířen jen proti nemuslimům. Může se stát

V Koránu čteme: »Alláh koupil od věřících jejich život a jejich majetek pro ráj: bojují pro Alláhovu věc, zabíjejí a padají...« (9,111). Je to jako pakt mezi Alláhem a člověkem, který vylučuje jakoukoliv lásku nebo milost. Muslimský »mučedník«

Vojáci Talibanu, Kábul

neumírá, aby odevzdal svůj život, nýbrž aby dopomohl islámu k vítězství a dostal za to od Alláha slíbenou odměnu.

Islámská ideologie se vyvinula z fundamentalistické četby Koránu. Je v ní smíšeno časné i spirituální a odvozuje odtud svoji oprávněnost. Ale islamismus není nutně agresivní. Existuje něco, co bychom mohli nazvat sametovým islamismem. Bez bomb a vypjatých řečí působí téměř nepozorovaně, neméně rozhodně jako jeho bojovná varianta, aby přivedl islám k všeobecnému a celosvětovému triumfu v oblasti náboženství i státu.

Co se týká »velkého džihádu«, praktikují ho ti muslimové, kteří odmítají nebo vůbec ne-

Zabránit vzniku nenávisti a fanatismu

znají ideologický přístup. To je v podstatě většina. Neměl by být překotně označován za pokrytecký takový projev vyslance arabského státu, který nedávno napsal: »Nečetl jsem a nenašel v Koránu výzvu, abych zabil svého bližního« (Figaro, 20. září 2001). Spíše bychom v něm měli vidět čestného věřícího muslima, který upřednostňuje spirituální četbu Koránu. Ostatně on sám dodává: »Můj islám spočívá v soucitu, nikoliv v krutosti.«

Znak islámského radikálního hnutí

Je tedy třeba říct: islamismus není celý islám, ale je to *ta-ké* islám. Když vezmeme v úvahu hrdost muslimů, že »patří k nejlepšímu národu, který byl vyvolen pro blaho lidstva« (Korán 3,110), pak není pro ně lehké distancovat se od svých souvěrců, i když jsou to teroristé, jestliže tvrdí, že vystupují v »boží věci«.

Je tedy třeba pokládat velký počet reakcí muslimských předních představitelů, kteří vyjadřují své zděšení nad atentáty v New Yorku a Washingtonu, za skutečný pokrok.

Tento pokrok je nicméně překerní. Proto je třeba všemožně zabránit tomu, aby nebyli všichni muslimové označeni předem vyrobenou a nezměnitelnou etiketou živenou nenávistí a fanatismem. Nápis jako: »Islám proti křesťanům«, nebo »Jak skoncovat s Alláhovými nesmysly?«, jak je bylo možno číst v některých magazínech, k tomu bohužel přispívají. Tato neoprávněná zjednodušení nejsou s to přispět k řešení nebezpečných problémů, které s sebou islám skutečně přináší.

Islám se představuje se dvěma tvářemi: jednou přátelskou a jednou bojovnou. Drama spočívá v tom, že ani jedna, ani druhá není autentická.

Výtah z *Famille Chrétienne* 1238.

Citáty jsou z internetového vydání Koránu: www.orst.edu/groups/msa/quran/index_g.html

Překlad -lš-

Život Kristův (56)

LVI. Ježíš jako zakladatel služebné struktury Církve

1) V předchozí katechezi jsme řekli, že celé Ježíšovo poslání, jeho učení, znamení, která konal, až po ono nejvyšší znamení, totiž vzkříšení (znamení proroka Jonáše), vše bylo zaměřeno k tomu, aby Ježíš shromáždil nový Boží lid. Toto první shromáždění nového Božího lidu představuje jakýsi nástin církve, která měla z Božího ustanovení vzniknout prostřednictvím Kristova příchodu na svět. Ježíš z Nazareta hlásal evangelium všem těm, kteří s ním chodili a kteří mu naslouchali, ovšem zároveň také povolal obzvláštním způsobem některé z nich k tomu, aby byli s ním a aby se připravili na svoje budoucí poslání. Jedná se kupříkladu o povolání Filipa (srov. Jan 1,43), Šimona (srov. Lk 5,10), Leviho - celníka, na něhož se Ježíš rovněž obrátil se svým „následuj mě“ (srov. Lk 5,27-28).

2) Pro nás je velmi důležitá skutečnost, že Ježíš vyvolil dvanáct apoštolů. Tato volba měla nepochybně charakteristiku ustanovení. Markovo evangelium (srov. Mk 3,14) používá v dané souvislosti výraz „ustanovit“, řecky *epoiesen*. Toto slovo je v Septuagintě použito rovněž pro označení stvořitelské činnosti Boží, která je v hebrejštině vyjadřována specifickým slovesem *bara*, které označuje výhradní stvořitelskou činnost Boží, tedy stvoření z ničeho. Ovšem i výše uvedený řecký výraz stačí k tomu, abychom pochopili, že ustanovení Dvanácti je rozhodujícím Kristovým úkonem, díky němuž začíná existovat nová skutečnost. Funkce a úlohy Dvanácti, které apoštolové přijímají, představují důsledek toho, čím se díky Kristovu vyvolení a ustanovení opravdu stali.

3) Je rozhodně příznačné, jakým způsobem Ježíš provedl vyvolení Dvanácti: *V těch dnech*

vyšel na horu, aby se modlil; a celou noc strávil v modlitbě s Bohem. Když se rozednilo, zavolal k sobě své učedníky a vyvolil z nich dvanáct, které nazval apoštoly: ... (Lk 6,12-13). Pak jsou uvedena jména: Šimon, jemuž dal sám Ježíš nové jméno Petr, Jakub a Jan (Marek přitom podotýká, že byli bratři, synové Zebedeovi, které Ježíš přejmenoval na *Boanerges*, tedy synové hromu), Filip, Bartoloměj, Matouš, Tomáš, Jakub - syn Alfeův, Šimon přezdívaný Horlivec - Zélota, Juda Jakubův a Juda Iškariotský, který byl zrádcem (srov. Lk 6,16). V seznamech apoštolů, které se nacházejí v synoptických evangeliích a v knize Skutků, panuje zásadní shoda, i když lze postřehnout nepatrné odlišnosti.

4) Sám Ježíš jednoho dne hovoří o vyvolení Dvanácti a podtrhne přitom to, co ho k takovému kroku přimělo: *Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás. ... (Jan 15,16).* Dále pak připojí: *Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co mu patří. Že však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí (Jan 15,19).* Ježíš tedy ustanovil Dvanáct, aby byli s ním a aby je mohl posílat kázat s mocí vyhánět zlé duchy (srov. Mk 3,14-15). Byli tedy vyvoleni a ustanoveni za účelem velmi vyhraněného poslání. Jedná se o posly - apoštoly. V textu Jana evangelia můžeme ještě číst: *Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý (Jan 15,16).* Tento užitek je na jiném místě označen jako úlovek ryb, to když Ježíš po zázračném rybolovu na Genezaretském jezeře říká Petrovi, který je celý rozechvělý nad znamením zázračného úlovku: *Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi (Lk 5,10).*

5) Ježíš ukazuje, že poslání apoštolů je pokračováním jeho vlastního poslání. K tomu dochází při Velekněžské modlitbě v průběhu Poslední večeře, když Ježíš říká svému Otci: *Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa (Jan 17,18).* V tomto kontextu se stávají srozumitelnými i další Ježíšova slova: *A já vám odkazuji královskou vládu, jako mně ji odkázal můj Otec (Lk 22,29).* Ježíš říká apoštolům: *Vám je dáno tajemství Božího království (Mk 4,11).* To znamená, že jim nebylo dáno pouze intelektuálně poznat Boží království, nýbrž že jim bylo předáno to Království, které Ježíš založil na zemi prostřednictvím svého mesiášského poslání. Toto Království, které dal Otec Synovi, představuje naplnění příslibů daných již ve Starém zákoně. Počet dvanáct odpovídá podle Ježíšových slov dvanácti kmenům Izraelského lidu: *Až Syn člověka zasedne na svůj trůn při obnovení světa, usednete také vy, kteří jste mě následovali, na dvanáct trůnů jako soudci dvanácti izraelských kmenů (Mt 19,28, srov. Lk 22,30).* Dvanáctero apoštolů představuje počátek nového Izraele

a zároveň je ukázána jejich úloha vyplývající z eschatologického zaměření povolání celého Božího lidu.

6) Kristus po svém vzkříšení, ještě předtím nežli je vyšle definitivně do celého světa, propojuje jejich službu s udělováním svátosti křtu (srov. Mt 28,18-20), eucharistie (srov. Mk 14,22-24, par.) a svátosti smíření (srov. Jan 20,22-23), které on sám ustanovil jako účinná znamení milosti. Apoštolové jsou tedy vybaveni kněžskou autoritou a pastýřskou mocí od samotného Ježíše Krista. O ustanovení svátostné struktury Církve budeme hovořit v příští katechezi. Nyní chceme upozornit na ustanovení služebné struktury, která je spjata s apoštoly a následně s apoštolou posloupností Církve. S ohledem na tuto služebnou strukturu musíme rovněž připomenout slova, jimiž Ježíš popsal a posléze ustanovil jedinečnou Petrovu službu: *A já ti říkám: Ty jsi Petr, to je skála, a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš*

na zemi, bude rozvázáno na nebi (Mt 16,18-19). Všechny tyto obrazy odrážejí služebnou strukturu Církve – Božího království přesně podle toho, jak to bylo vlastním Ježíšovým úmyslem.

7) Problematice služeb – ministerií a zároveň také hierarchické struktury Církve se budeme zvláštním způsobem věnovat v následujícím ekzeziologickém cyklu katechezí. Na tomto místě je vhodné připomenout jeden detail spojený s bolestnou zkušeností Ježíšova utrpení a jeho smrti na kříži. Když Ježíš předvídá Petrovo zapření, praví přímo k němu: ... ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry (Lk 22,32). Později, poté co Ježíš obdržel od Petra trojí vyznání lásky (Ano, Pane, ty víš, že tě miluji – Jan 21,15), Ježíš definitivně stvrzuje univerzální pastýřské poslání apoštola Petra: Pas moje ovce (Jan 15,17).

8) Můžeme tedy říci, že uvedená místa z evangelií textů jasně ukazují to, že Ježíš Kristus chtěl předat apoštolům Království a poslání, jež on sám obdržel od svého Otce. Současně pak Ježíš ustanovil také základní struktury své Církve, v níž se má toto Království prostřednictvím pokračování Ježíšova mesiášského poslání realizovat mezi všemi národy na zemi, a to jako mesiášské a eschatologické naplnění věčných Božích příslibů. Poslední Ježíšova slova určená apoštolům před jeho návratem k Otci vyjadřují definitivním způsobem skutečnost a rozměry onoho ustanovení církve: *Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získajte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!* (Mt 28,18-20; srov. také Mk 16,15; Lk 24,47-48).

Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM

Krise západní demokracie

Prozíravost a mravní síla, kterou Amerika potřebuje na počátku nového století v rychle se měnícím světě, požadují od nás, abychom dobře poznali duchovní kořeny krize, kterou prožívají západní demokracie.

Jedná se o krizi, která je určována stále více se šířícím materialistickým, utilitaristickým a odlidštěným světovým názorem, který se tragickým způsobem odráží v morálních základech západních civilizací.

Aby mohly přežít a rozvíjet se, musejí se demokracie a s nimi spojené politické a hospodářské struktury dát věst hledisky, jejichž středem je lidská důstojnost a nezadatelná práva každého člověka od okamžiku jeho početí až do jeho přirozené smrti, která člověku daroval Bůh.

Jestliže život v některých případech, včetně nenarozených, závisí na lidském rozhodování jiných lidí, není možno zajistit žádné jiné právo a žádnou hodnotu a společnost bude nezadržitelně ovládána osobními zájmy a snahou po zisku.

Svobodu není možno uhájit v kulturním prostředí, ve kterém má lidská důstojnost pouze utilitaristický význam. Nikdy nebylo naléhavější záležitostí, než jakou je rozhodné úsilí o znovuoživení základních morálních hledisek, na kterých spočívá spravedlivá a svobodná společnost.

(Jan Pavel II., z promluvy
k novému velvyslanci USA
13. 9. 2001)

Tato otevřená slova Jana Pavla II. k americkému politikovi by měla být příkladem, jak vyjadřovat nekompromisně a bez obalu katolická hlediska a postoje. U nás bohužel jsme zřídka svědky něčeho podobného. Když se k něčemu takovému odhodlal P. Protivínský z Rakvic, vzbudilo to velký rozruch a kritizovali ho za to i někteří katolíci. Bylo by zajímavé zjistit, kolik našich katolíků zná ona místa Katechismu

katolické církve, na která se mladý farář z Rakvic správně odvolává.

Každá politická strana má svůj světový názor a podle tohoto světového názoru hodnotí člověka, jeho blaho i prostředky k jeho dosažení. Jestliže tento světový názor neodpovídá objektivní pravdě, a tou je i skutečnost, že člověk je tvor, jehož důstojnost spočívá v tom, že ho Bůh stvořil ke svému obrazu a tito lidé jsou si rovni, protože jsou si rovni před svým Tvůrcem, dojde nutně dříve či později k deformacím, které postihnou samotného člověka a následně i celou společnost.

Je povinností našich pastýřů, aby velmi jasně a nekompromisně a kriticky představili a vysvětlili věřícím ideologie jednotlivých politických stran a jejich možné důsledky. V této věci žije většina věřících v nevědomosti. Při rozhodování, komu mají dát ve volbách svůj hlas, nemůže se věřící volič dívat jen na to, co ta či ona strana slibuje, ale především jak ta či ona strana skutečně smýšlí a jaké má hodnotová a mravní kritéria. Liberalismus i socialismus ve skutečnosti nejsou o nic méně materialistické než komunismus. Jestliže věřící dává svůj hlas straně ze své podstaty bezbožeké jen proto, že nám slibuje větší hmotný prospěch, zaprodává své hodnoty a své přesvědčení.

Tak například liberalismus, který ve skutečnosti staví na

bezohledném lidském sobectví, je hrobařem mravních hodnot ve společnosti a má na svědomí nespravedlnost a bezpráví ve světě se všemi jejich tragickými důsledky. Není možno spolu s lidskými právy hájit i bezpráví a lidskou svobodu nelze zaměňovat s nevázaností. Exkomunisté převlečení do jiných politických barev možná změnili některé své politické názory, ale podstatné je, zda změnili svůj světový názor. Pokud hlasují pro potraty a sňatky homosexuálů, asi ho nezměnili. Je i nadále materialistický, a to je názor, který smrtelně ohrožuje lidskou společnost. Mysleme na to dříve, než začne předvolební kampaň.

Formaci svědomí věřících a jejich znalostí, pokud jde o jejich účast na veřejném životě, jsme ještě velmi mnoho dlužni. Jestliže v obci Rakvice 60 % lidí sympatizuje s komunisty, svědčí to nejen o jejich velké nevědomosti, ale také o nedostatečné přesvědčivosti těch, kteří jsou představiteli skutečných křesťanských hodnot a křesťanské politické praxe. Co vůbec podnikáme v českých a moravských diecézích pro výchovu skutečně křesťanských politiků?

Na závěr jedno doporučení: Povinnou četbou všech křesťanů by měla být kniha Jaroslava Novosada »Štěpán Trochta, svědek „T“« .

Lubomír Štula

KRUH PŘÁTEL OBČANSKÉHO SDRUŽENÍ – RODINA SV. ZDISLAVY (RZS) POMÁHÁ OPUŠTĚNÝM DĚTEM

Je to nestátní nezisková organizace, která vytváří společenství pěstounských rodin a jejich přátel, získává pro opuštěné děti dobré náhradní rodiny.

Cílem sdružení RZS je pomáhat manželským párům z celé České republiky, které se rozhodnou pro pěstounskou službu. Pro pěstounské rodiny zabezpečuje odbornou duchovní, psychologicko-pedagogickou a sociální pomoc. Zajišťujeme vhodné podmínky pro bydlení formou stavby rodinných domků.

Jak nám můžete pomoci? ● Přijmout tuto myšlenku a šířit ji dále. ● Jakýmkoliv darem v dobrovolné výši pomoci realizovat náš cíl. ● Stát se členem „Kruhu přátel“, poté obdržíte průkaz a své osobní číslo, které se stane zároveň variabilním symbolem při kontaktu s námi. Každý rok vás pak budeme informovat o naší práci a dosažených výsledcích. V případě zájmu Vám zašleme přihlášku.

Rodina sv. Zdislavy, občanské sdružení, 756 62 Hutisko – Solanec 395, mobil. tel.: 0601/313 175, IČO 654 696 23. Bankovní spojení: KB Rožnov č. ú. 9540060267/0100

Úmysly apoštolátu modlitby na prosinec 2001

Úmysl všeobecný:

At' se křesťané osvobodí od kulturních podmínek, které neuznávají důstojnost a práva druhých.

David Torkington píše v knize *Mystik o svém bratru, který byl misionářem v Jižní Africe a který se oženil s Afričankou z kmene Zulu. „Tu noc jsem nespál. Byl jsem do hloubi bytosti otřesen: celá léta ve mně dřímala zákeřná duchovní rakovina, a já o ní vůbec nevěděl. Na vysoké škole jsem byl prezidentem Ligy proti apartheidu. Mnohokrát jsem se podílel na demonstracích před jihoafrickou ambasádou na Trafalgar Square... a přitom jsem po celou tu dobu byl jedním z nich.“*

Modleme se se Sv. otcem, at' se křesťané osvobodí od kulturních podmínek, které neuznávají důstojnost a práva druhých.

Úmysl misijní:

At' křesťanský humanismus osvítlí kultury Asie hodnotami evangelia.

Papež Pavel VI. píše ve své exhortaci o hlásání evangelia: „Evangelium, a tedy i evangelizace se jistě neztotožňují s určitou kulturou, naopak, jsou nezávislé na všech kulturách. Přesto však je zřejmé, že lidé prožívají Boží království, jež jim evangelium hlásá, v hlubokém spojení se svou vlastní kulturou.“ (EN 20)

Modleme se se Sv. otcem, at' křesťanský humanismus osvítlí kultury Asie hodnotami evangelia.

Úmysl národní:

At' starosti dneška nezastírají pohled křesťanů na jejich povolání k věčnému životu.

„Zatímco na jedné straně se lidé ženou za materiálním úspěchem a zdá se, jako by se stále více ponořovali do konzumního materialismu, na druhé straně se projevuje stále víc úzkostlivé hledání smyslu života a potřeba vnitřního života... Nejenom v nábožensky formovaných kulturách, ale i v sekularizované společnosti se hledá duchovní dimenze života jako léčebný prostředek proti odlidštění.“ (RM 38)

Modleme se se Sv. otcem, aby takový byl pohled křesťanů na jejich povolání k věčnému životu.

Nebezpečné svazky

Itálie je pověstná velkou otevřeností vůči přistěhovalcům. To láká mnoho imigrantů, aby se usadili v Itálii. Je mezi nimi nemálo muslimů. Každý rok přibývá Italek, které se rozhodnou vdát se za muslima. Islámské zásady to dovolují.

Italští biskupové jsou ovšem velkým počtem takových manželství znepokojeni. Probíhají práce na společném dokumentu, který má sjednotit pastorační praxi v této oblasti. Biskupové zavádějí zvláštní přípravu k takovému manželství, která se opírá o pomoc diecézních poraden, přijímají opatření liturgického rázu a stanoví formy péče o tato smíšená manželství.

Biskup Giuseppe Chiaretti odrazuje katolíčky od takových sňatků. Poukazuje na velký rozdíl, který odděluje islámskou a katolickou kulturu. Obě strany by musely zasypat tuto kulturní propast, uznat vrozenou stejnou důstojnost muže i ženy a přistoupit na jejich stejná práva v rodině. Někteří teologové se domnívají, že manželství mezi muslimy a katolíky nemají svátostný charakter.

Silvio Ferraro, profesor kanonického práva v Miláně, zpracoval analýzu základů manželství křesťanského, muslimského a židovského. Dospěl k závěru, že v jiných modelech než křesťanských nejsou hodnoty křesťanské svátosti manželství. Věřící muslimové pokládají manželství za soukromou smlouvu.

Islámský postoj k manželství staví biskupy před vážné problémy praktického rázu, jako je muslimský postoj k ženě, možnost jejího zapuzení, práva užít vůči ní fyzického násilí, právo vlastnit ženu i děti. Problémem je náboženská výchova dětí. Závažným problémem je muslimské mnohoženství.

Obavy biskupů o budoucnost takových smíšených manželství jsou oprávněné. Neodůvodňuje to pouze strach z islámského terorismu, ale také nárůst pastoračních problémů v jednotlivých diecézích. Hluboké kulturní rozdíly a obtíže v prožívání a praktikování vlastní víry činí tyto svazky více než problematickými.

Jsou zde další varovné příznaky.

Když před několika měsíci kardinál Biffi z Bologne a biskup Alessandro Maggolini z Como upozornili na problém agresivního chování islámských skupin vůči katolickým společenstvím, byli označeni za rasisty. Ukázalo se nicméně, že italská pohostinnost vůči muslimům přináší vážné problémy. Potulní beránci se změnili v trojského koně ohrožujícího pohostinnou společnost. Agresivní

muslimští fundamentalisté se začali domáhat stavebních míst v centru italských měst pro stavbu mešit a chtěli přitom vyvolat konfrontaci s katolickými hostiteli. Byl vznesen absurdní požadavek na stavbu mešity na náměstí Sv. Petra jako podmínka na povolení katolických kostelů v muslimských zemích.

Vrcholem arogance bylo veřejné zesměšnění krucifixu, který prý není nic víc než miniaturní nahé tělo přilepené na kousku dřeva. Autorem této skandální výpovědi, která pobouřila miliony televizních diváků programu RAI UNO, je Adel Smith, radikální vůdce Islámské unie v Itálii.

Adel Smith, italský obyvatel skotsko-egyptského původu, tvrdí, že islám není demokracie, ale teokracie (bohovláda). Podle něho katolicismus je jednou z forem polyteismu. Proto si dovolil v době Velkého jubilea vyzvat papeže, aby přestoupil k islámu. Podle něho masakr křesťanů v Pákistánu v kostele sv. Dominika mají na svědomí židé, křesťané nebo Američané. Naštěstí je tento militantní muslim mluvčím jen asi pět tisíc muslimů z celkového počtu 600 000 v Itálii. V jejich řadách se již ozývá kritika na jeho adresu. On naopak kritizuje je, když prohlašují, že islám je náboženství lásky a míru. Říká, že je to velký blud. To podle něho vede k falešnému pacifismu. Islám je náboženství míru, ale když je třeba, tak také války.

Co tedy mají katolíci dělat? Amir Taheri, muslim z Iránu, říká: Jedněte s nimi jako s dospělými. Kritizujte je. Ne teologicky, ale prakticky: jak žijí podle své víry, jak zacházejí s ženami, s menšinami, s chudými. Připomínejte jim, že 80% všech poprav se uskutečňuje v islámských zemích. Kromě Turecka a Bangladéše se nikde v islámských zemích nekonají svobodné volby. Dvě třetiny politických vězňů na světě jsou v islámských věznicích. To jsou varovná slova pro Evropu, kde již bydlí více než 13 000 000 muslimů. Jen aby už nebylo pozdě!

Darius Ras, Řím

Z Gosć niedzielný přeložil -lš-

Sestry Apoštolátu sv. Františka v Praze 6 – Dejvicích vyprošují všem dárcům požehnané prožití vánočních svátků a do celého příštího roku Boží požehnání a ochranu Panny Marie.

Děkujeme Vám všem, kteří jste se svým darem podíleli na opravách kaple a konventu sester. Vaše dary jsme nepřijímaly samozřejmě, ale s dojetím a vděčností Vám i Pánu Bohu. Modleme se za Vás a předkládáme Pánu Vaše potřeby. Každý měsíc je sloužena mše sv. na Vaše úmysly.

Sestry Apoštolátu sv. Františka
Proboštská 3, 160 00 Praha 6, tel. 02/24322421

POTRESTAT!

Případ P. Protivinského ze Znojemska by neměl být jen tak smeten ze stolu. Měli by se nad ním vážně zamýšlet všichni kněží i věřící, protože podobné případy nás ve skutečnosti teprve čekají, a to nikoliv v ojedinělém měřítku. Jak se dokořán otevíráme »světu«, nevyhneme se dříve či později tomu, co se ve světě děje. Tak například:

Komise pro lidská práva v Saskatchewanu vydala 15. června 2001 rozhodnutí, na základě kterého poprvé v dějinách Kanady bude jeden muž z vlády potrestán za to, že citoval Bibli. Hugh Owens, křesťan, který žije v Regině blízko Saskatchewanu, byl odsouzen k tomu, že musí zaplatit třem homosexuálům 4 500 dolarů na základě jejich žaloby, že v místních novinách Saskatoon Star Phoenix uvedl citáty z bible: List k Římanům 1, 3. knihu Mojžišovu a 1. list Korintským, které zakazují homosexuální pohlavní styk. Vedle těchto citátů bylo znamení = a dále kresba dvou mužských postav, které se drží za ruku (...) Smyslem inzerátu bylo poukázat na to, že Bible zakazuje homosexuální pohlavní styky.

Pro »diskriminaci na základě sexuální orientace« bylo dále v Kanadě rozhodnuto:

- ♦ potrestat několik starostů pokutou 10 000 dolarů, protože odmítli zveřejnit zprávu o konání shromáždění Gay Pride v jejich městě;
- ♦ vynést rozsudky vrchního soudu proti křesťanským školám, že chtěly propustit učitele, kteří se veřejně hlásí k homosexuálům;
- ♦ uložit pokutu 5 000 dolarů jedné tiskárně, která odmítla vytisknout homosexuální propagační materiály. Současně bylo tiskárně doporučeno, aby se napříště takovým zakázkám nevyhýbala.

Podle The Catholic World Report 8/9 2001

Ale stávají se ještě i opačné případy:

Sedmnáctiletá Livie se zamilovala do dvacetiletého Marca. Jejich láska směřovala k tragédii, když pojednou zjistila, že je ve čtvrtém měsíci těhotenství. Když to sdělila rodičům, oba chtěli ihned dceru poslat na potrat. (...) Ale otec dítěte Marco byl jiného názoru: Dítě musí žít! Protože i jeho rodiče byli spíše pro potrat, obrátil se na místní karabiniéry. (...) Poručík Mazzeo byl tak dojat jeho čestným přístupem, že pozval rodiče Livie na rozhovor s psychologkou a soudcem z Cortone. Diskuse trvala celých deset hodin...

Den nato zavolali rodiče na četnickou stanici: »Rozhodli jsme se, že si dítě ponecháme a naši dceru, i když je nepnoletá, zasnoubíme s otcem dítěte, který je bránil s takovou rozhodností. Děkujeme vám z celého srdce. Bez vaší trpělivosti, kterou jste s námi měli, a bez ochoty nám naslouchat byli bychom se dopustili velké chyby. Uděláme všechno pro to, abychom splnili svou úlohu jako prarodiče.«

La Croix 11. 9. 2001

DUCHOVNÍ OBNOVA NA VELEHRADĚ R. 2001

30. 12. – 1. 1. 2002 – duchovní obnova formou večeradla (PhDr. Štěpán Filip OP), 31. 12. adorace s půlnoční mší svatou. Přihlášky posílejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, tel./fax: 0632/57 14 20, tel. 0632/57 15 31.

Liturgická čtení

Neděle 16. 12. – 3. neděle adventní

1. čt.: Iz 35,1–6a.10
Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10
Odp.: srov. Iz 35,4 (*Přijď, Pane, a spas nás! Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Jak 5,7–10
Ev.: Mt 11,2–11

Pondělí 17. 12. – ferie

1. čt.: Gn 49,1a.2.8–10
Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8.17
Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
Ev.: Mt 1,1–17

Úterý 18. 12. – ferie

1. čt.: Jer 23,5–8
Ž 72(71),1–2.12–13.18–19
Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
Ev.: Mt 1,18–24

Středa 19. 12. – ferie

1. čt.: Sd 13,2–7.24–25a
Ž 71(70),3–4a.5–6ab.16–17
Odp.: srov. 8 (*Nechť ústa má oplývají chválou, abych zpíval o tvé slávě.*)
Ev.: Lk 1,5–25

Čtvrtek 20. 12. – ferie

1. čt.: Iz 7,10–14
Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
Odp.: srov. 7c.10b (*At' vejde Hospodin, on je král slávy!*)
Ev.: Lk 1,26–38

Pátek 21. 12. – připomínka sv. Petra Kanisia

1. čt.: Pis 2,8–14 nebo Sof 3,14–18a
Ž 33(32),2–3.11–12.20–21
Odp.: 1a.3a (*Radujte se, spravedliví, z Hospodina, zpívejte mu píseň novou.*)
Ev.: Lk 1,39–45

Sobota 22. 12. – ferie

(v českobudějovické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: 1 Sam 1,24–28
1 Sam 2,1,4–5.6–7.8abcd
Odp.: srov. 1a (*Srdce mé jásá v Bohu, mém spasiteli.*)
Ev.: Lk 1,46–56

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne: 16.12. 17.12. 18.12. 19.12. 20.12. 21.12. 22.12.

Antifona	42	122	122	122	122	122	122
Žalm	786	786	786	786	786	786	786

Ranní chvály:

Hymnus	42	122	122	122	122	122	122
Antifony	93	124	125	125	125	125	126
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	94	126	129	133	136	139	143
Antifona k Zach. kantiku	94	126	130	133	136	140	143
Prošby	94	126	130	133	136	140	143
Záv. modlitba	95	127	130	134	137	140	143

Modlitba během dne:

Hymnus	43	123	123	123	123	123	123
Antifony	44	124	124	124	124	124	124
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	95	127	130	134	137	141	144
Záv. modlitba	95	127	130	134	137	140	143

Nešpory: SO

Hymnus	41	41	121	121	121	121	121	121
Antifony	92	96	124	125	125	125	125	114
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	92	96	128	131	135	138	142	115
Ant. ke kant. P. M.	93	97	128	132	135	139	142	145
Prošby	93	97	129	132	135	139	142	115
Záv. modlitba	95	95	127	130	134	137	140	117

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

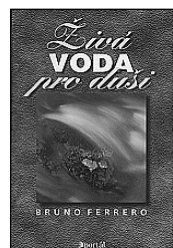
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

Milada Golobová: DĚTI NA ZABITÍ

Příběh týraných dětí, který autorka (nar. 1919) v dětství sama prožila. Smutné svědectví o selhání rodičovské lásky, ale i o solidaritě prostých lidí, které velice varovně promlouvá i do současné doby. Doby, kdy je v naší zemi vlastními rodiči ročně trýzněno na dvacet tisíc dětí, z nichž padesát přijde o život. Zakoupením publikace se přispívá částkou 30 Kč na Fond ohrožených dětí.

Návrat domů, brož., A5, 286 stran, 187 Kč

Bruno Ferrero: ŽIVÁ VODA PRO DUŠI

Krátká vyprávění, která vedou k zamyšlení o životě, vlastnostech a jednání člověka. Některé z příběhů jsou doplněny ilustrativními barevnými fotografiemi.

Portál, brož., zúž. A5, 88 stran, 99 Kč

Giovannino Guareschi: DON CAMILLO A JEHO SVĚT

Příběhy kněze Dona Camilla a jeho protivníka, komunistického starosty Pepponeho. Laskavé a humorné vyprávění o prostých lidech a jejich každodenních starostech.

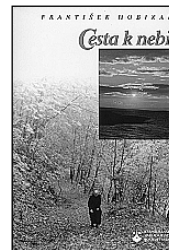
Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 216 stran, 199 Kč

František Hobizal: CESTA K NEBI

V osobě hlavního hrdiny knihy, smyšleného kněze Jana, nelze přehlédnout silné autobiografické rysy autora, který knihu dokončil nedlouho před svou smrtí. Do svého vyprávění vložil P. Hobizal kronikářské záznamy z fiktivního kněžského deníku z poloviny

19. století a množství citátů slavných lidí. Čtenáře zaujme také poetické líčení šumavské přírody, zejména kraje kolem Boubína a Pošumaví.

*Karmelitánské nakladatelství, brož., A5,
136 stran, 99 Kč*

ŽENY ŽENÁM (Výběr duchovních textů)

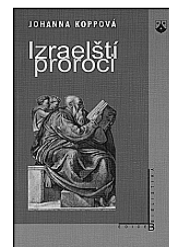
Výbor z duchovních spisů svatých a zbožných žen s úvodem Phyllis Zaganové, která texty sama vybrala. Kniha vznikla z vědomé snahy a touhy vyslechnout, co ženám říkaly mystičky, vizionářky a milující ženy o způsobech bytí a o tom, jak žít svůj každodenní život.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., zúž. A5, 158 stran, 139 Kč*

Johanna Koppová: IZRAELŠTÍ PROROCI

Současný pohled na prorocké knihy Starého zákona. Kniha není vědeckým komentářem, předpokládajícím teologické znalosti, ale je určena široké veřejnosti. Pokouší se v chronologickém sledu prezentovat všechny izraelské proroky v souvislosti s dějinami. Snaží se pomoci porozumět zvláštnímu charakteru hebrejského jazyka, naznačuje souvislost prorockého příslibu s jeho novozákonním naplněním v Ježíši Kristu a ukazuje aktuálnost biblického proroctví.

*Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5,
218 stran, 195 Kč*

Upozornění! V č. 42 jsme uvedli informace o předplatném na rok 2002.

Maticе cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
POnoS, 779 00 OLOMOUC 9

Maticе cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Maticе cyrilometodějské. Vydává Maticе cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticе cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Víček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce: Maticе cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlomcm@iol.cz; <http://www.maticecm.cz/sveto>; objednávky týdeníku a knih, inzercí: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 00421371741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.